

The Illusion of Life
Poems of Meditation

Sorin Cerin

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

SORIN CERIN

**THE ILLUSION
OF LIFE**

Poems of meditation

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

2016

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

**ISBN-13:
978-1539303640**

**ISBN-10:
1539303640**

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Iluzia vieții / Sorin Cerin. - București : Paco, 2015

ISBN 978-606-665-100-4

821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13: 978-1511403177

ISBN-10: 1511403179

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passionate, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppcase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppcase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions, making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," " the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

(Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

PhD Professor Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

To fully understand the literary chronicle written by Elvira Sorohan in Convorbiri Literare, "Literary Conversations", which refers to an article written by Magda Cârneci regarding Trans-poetry, and published in România literară, "Romania literary", where specified what namely is poetry genuine, brilliant, the great poetry, on which a envies the poets of the last century, Elvira Sorohan, specifies in the chronicle dedicated to the poetry of Cerin, from, Convorbiri Literare, "Literary Conversations", number 9 (237), pages 25-28, 2015 under the title An existentialist poet of the 21st century, that:

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from in *România literară*, "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new, some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", í la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the "word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry *The Hierarchy of the Vanity*, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness, / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the Consumer Society, / which us consumes the lives / for a Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun seriously, what cancels altogether the sacredness of the cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the permanent revolt poured out upon the type of society we live in.

Our life, the poet laments in the *Feline Existential*: "is sells expensive at the counter of the Destiny / for to flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures, all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises / and have lost keys of the Fulfillment / and now make, Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes politicians, of the moment ".

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

Violent language, as poetic arrows thrown and against terrible degradation of politics, gives free course to the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of principle.

Absolutely current target is even more evident when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is criminalized in much the same terms, "Consumer Society Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes / hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp sparingly each, Moment ...".

Changing the subject, vocable "moment" in relation to "eternity", updates a note from the arsenal of specific words from the language of the great existentialist thinker who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes to God and the church, in the poems of Cerin , update hardness of language, with particularities of existentialism of Sartre, while Mathematics of the existence and many other poem, us bring back into the cultural memory the image of that "monde cassé" perceived critical by the frenchman Gabriel Marcel.

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

PhD Professor Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronically, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

PhD Professor Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence, Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

PhD Professor Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,

on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled, with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu:
"Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached 'at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

PhD Professor Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition How Vinea wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

CONTENTS

- 1. Executions**
- 2. Resonances mystical**
- 3. Slaves of the imaginations**
- 4. The bells desolated**
- 5. The mildew of the passions**
- 6. Bells of Light**
- 7. Hunger**
- 8. At price of speculation**
- 9. Taxes**
- 10. Heavy shovels**
- 11. Definitions**
- 12. The armor of the memories**
- 13. Claws and Fangs**
- 14. Speed indicators**
- 15. Nobody's correspondence**
- 16. The wolves of the Expectations**
- 17. How many**
- 18. To unravel, the meaning**
- 19. The Creation, of the happening, un-incidentally**
- 20. The Fall of lead**
- 21. The Factories of Dreams**
- 22. The Heavens of the Rusted Creations**
- 23. Contraceptives**
- 24. Illusion of Life**
- 25. Enemy**
- 26. The foresight, from Past**

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

27. Priority
28. Consumerism
29. The sense given
30. Sincerity
31. Days were stoned
32. The trains of humaneness
33. The spectrum of the Light from, Us
34. Through the veins of the city
35. The failure supreme of the God
36. Worldly debauchery
37. The nightmare of the Illusion of Life
38. At the Table of Silence
39. The River of the Destiny
40. The streets, of the Steps rotten
41. God, Sense, and Salvation
42. Nocturne
43. Broken flagstones
44. The exact time
45. The laziness
46. Lost Future
47. Dark circles around the eyes
48. The Suicide of the Freedom
49. The Brothel of the Policies
50. Verminous disease
51. The Feathers of the Moments of Lead
52. The applause of the money
53. Gossips
54. Clover without Leaves
55. The Politics and the Religion
56. The dawn of Light Divine
57. The river dried up of the Creation
58. Is long queue at cemetery
59. Consumerism of the Illusion of Life
60. The wedding, of the hours with the time
61. The chisels of steel, of the moments
62. The Stranger from the Man

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

- 63. Rich ghosts**
- 64. Broken Immortality**
- 65. The Steps of Immortality**
- 66. Hunger of ourselves**
- 67. Conscience of Self**
- 68. On, Light**
- 69. At Fishing**
- 70. The truth humiliated**
- 71. Garbage**
- 72. We are a question mark**
- 73. Wings of passions**
- 74. The tapestry of Destinies**
- 75. Meanings**
- 76. Away from me**
- 77. To not discover**

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

1. Executions

The tongues of fire of the clocks burn the Time.

Morning stars demented they bring us the light of spirits
humbled her with the hypocrisy of the Illusion of Life.

Swords of dreams decapitates the reality,
throwing a at the trash of the history,
what seems that started,
from the calloused palms by the labors of the moments,
between your eyes and my heart.

Axes rusty of unanswered questions,
they are sharp always,
over the heads guillotined of the Years
what they will be thrown as food
at the Future.

Summary executions and meaningless of ideas,
quench the hunger, of the graves, of passions.

2. Resonances mystical

Reptiles cold of flint born from clouds
they want to us ignite the fire of the Existence
with the sacred spark of the Predestination,
of, the graves of Illusions of the Life,
what they will fill the cemeteries of disappointments.

Vagrant words,
thrown in, the wind of the cages of wax,
will melt violent the reality,
transforming it, in the drug, benefactor,
of Death from us.

Resonances mystical will fill the pitchers of the Silence,
with the myrrh and frankincense of religions of
secondhand,
becomed, cheaper than air breathable of the pain.

3. Slaves of the imaginations

Passions of dew flourish the ways of the Past.

Indecipherable mysteries have handcuffed the word of the
dust from us,
becomed, over the night of the society,
the mud, benefactor of the unborn lives,
of over, centuries.

The crosses of stone of the hearts have made, moss,
of, so many work at the foundation of a world,
which, them will reward you richly,
finally,
with Death.

Columns of slaves of the imagination,
break the columns of the Truth,
escaping in the absurd of the consumer societies,
which them will consume as dessert,
on the plateful gnawed and unwashed of the Vanities.

4. The bells desolated

The funeral feast lonely, of the Word of the Creation
wants to break the Silence locked by the Illusion of Life,
and to send it to the school of the Freedom
in the classes with teaching in wooden language of the
Reality,
employed with full-time to the Absolute Truth,
investigated often that it would be the arsonist of the
religions.

The bells desolated by the knell of the memories,
tear the rhythms of silences soul
with the rusty metal coldness of the Forgetfulness,
what seems to resonate with Death.

Only, ropes full of knots of the sweegs from us,
have more remained from them,
for to hang us by the wandering Moments,
of the Destiny.

5. The mildew of the passions

The windows of the thoughts stand shuttered, by the
terrible frost of the Reality.

The trunks of words,
are rotting in the dark valleys of the Existence,
became Mysteries,
after they were wrenched by the storm of the Absolute
Truth,
from the roots of the Illusion of Life.

The mildew of the passions comprises slowly, but
surely,
the crust of whispers blackened of loneliness,
what they will to sprout again,
from the remains of what was once,
the towering tree of the World.

Stags horned of the Hopes,
are the only ones who, more smell, the remnants,
trying to polish their ornaments capillary,
by the woodchips white and cold of the Days,
what have more remained of us.

6. Bells of Light

All clouds from the Dynasty of Knowledge
they will befall the Unknown
what died, the Death, from us,
which abstains,
to more, becomes
Bell of Light,
of the longing, of, the Eternal Life,
from, the rocks rotted, of the Destiny
from the way of the eternal winters,
which, us have frozen the hearts,
of the steps, desperate, from us.

Waves of tears,
us tear down the monument of the Memories,
at the wharf annexed of a shore of blood,
what no more has, of long time,
ships, of, Hopes
in his own Cholesterol of wills,
through which, we became feelings.

7. Hunger

I bit from the cobblestones of the Life,
the forbidden fruit by the God from me,
at the grocery of the dreams,
of to be the vegetable of some policies of mankind,
who has never recognized,
his tar, of to pour the highway of the Happiness,
from the blood of the Divine Light,
what us flooded the Genesis of the World.

And I started moribund of passions,
deceiving me dreams of the Divine Light
in which I have drowned my steps, of the heart,
by me myself in the Cathedral of Passions,
of the clocks broken, with tongues of fire,
of the your soul,
famished of me.

8. At price of speculation

If would be the stars, from bread,
we have saturate only with a slice from their brilliance?

Perhaps them I have expensive the light in so much,
that would prefer to stand extinguished,
than to spend the entire fortune of the Universe,
on the greed of some profiteers of absurd,
of, the apocalypse of the thoughts of some empty
words,
given, and them, at price of speculation,
for to hoodwink the Human Condition,
with new remarkable achievements of the Energy,
of to be sellers of Nothingness.

Would us quench the hunger from ourselves?

We could buy the Days without the money of the
sacrifice,
of to us always reinvent the toil?

9. Taxes

I became horizon, without heaven,
on the dry ocean, of the tears, of moments,
full of wrecks of the dreams sunken,
deep,
in the wedding ring what still more believes in the God,
who does not need Salvation and Original Sins,
in order to be consummate
his Creation.

Cathedrals of passions,
stay lit on the pyre of wisdom torched,
from, whose smoke it builds the arena of the Vanity,

Souls of tinfoil
always ready to pack up, carefully, the Destiny
for to be delivered of the history, to overcharge,
with all taxes of sufferings added,
is break in silence by the broken mirror in the shards of
the years,
through which they look their destigation,
becoming mere spectators to own Life.

10. Heavy shovels

Whole life we try to write something on the nameless
address of the Fate.

No matter how many persons, of, Illusions of the Life
would surround us,
only the star of the loneliness lights us the path toward
Death.

The red poppies of sunset, they fall gnawed by, the wind
tremulous of the Freedom that brings the frost of the
non-sense.

The heavy shovels of the questions raise the embers of
the Words what burning the labors of the Hopes.

The yards from souls continually build the Palace of the
Absurd from the Horn of Plenty, of too much
narcissism.

Otherwise, same slops, of, laws, they poison us, the
existences with moral without teeth, of the potentates.

11. Definitions

The Space and Time,
a reflection of a mirrors of the Universe from our minds.

The Illusion and, Reality,
only, broken shards from the Primordial Energy, about
which, we would not be aware otherwise.

The Pain and Happiness,
the pillars of spiritual evolution.

The World,
a discharge of empty promises.

The Life,
a tear of the feelings.

The Knowledge,
the rag of deleted the dust of forgetfulness of on the thin
cheek of the Absurd.

The laws of nature,
the road of no return of the Death.

The Destiny,
a disembodied heart and soul what beats her
helplessness for to is fulfill.

12. The armor of the memories

The worn soles of the thoughts,
want to discard,
by, the heavy armor of the memories,
to remove the rust of past generations,
what hiding in the genes of the Future
and then,
to polish each form of question,
using the rag of the doubts,
until will shine,
the same as the Sun with teeth,
of the ideas with mangled bodies, of desires.

Cranes sad of passions,
stand with the hooks, of the fulfillments empty
pending of new Moments,
what they will build the palaces of the History.

13. Claws and Fangs

Slabs from the granite of the laws,
cold and heavy,
covers the grave, of the Moral.

Deep traces of claws they hide their fangs
in maternities of the Moments,
where, is born the Time.

Snowfalls of despairs,
covers the snow frozen,
of the blood without heart.

Red lanterns of feelings,
portend brothels of wishes,
on the stormy sky,
of the sunset, of a world, of the Nobody.

14. Speed indicators

Wheels of Time without traces,
they furrow the calm, of the Freedom of To be,
at the gates always open, of Death.

The bees with the lost needles by fate,
they are thronged to lodge the honey of dreams,
in the honeycomb frozen by the ice of the nobody,
commissioned by the Consumer Society,
for to be consumed at mercy,
of the Apocalypse.

The speed indicators of the Happiness,
show us paths to nowhere of the options.

Newspapers with name, of, Passions
with the pages of the missing promises,
have studded the arteries, of the hearts ,
believing that they will beat the competition,
which is called: Loneliness.

15. Nobody's correspondence

Splash, of advices,
fall in the nothingness, benefactor of the Fate.

Postmen of passions,
without the letter of the Existence,
they rushed chaotic, to carry the Nobody
correspondence.

Only wings of Forgetfulness,
more furrow the sky of the Words,
then collapses,
in their own self.

The bells that have lost their sounds,
look puzzled,
to the crowds of Days, which gather,
without being called,
of turrets of the churches of the Fulfillment ,
at the gates of Death.

16. The wolves of the Expectations

Torn flesh of the hours,
is cut in the deposit of Hope ,
for to feed the Fear of the Original Sin,
what is becoming increasingly anxiously.

Wolves hungry of the Expectations
swarming in the hounds of, Moments,
over the lands desolate, of the Happiness
they sowing panic and horror the Illusion of Life.

Stallions of vain words,
runs withered chaotic,
seeking the Freedom,
in the boundless desert of the Life,
taken into slavery by Death
since the beginnings of the ancient Times.

17. How many

How much peace from the white flour of the purity ,
to be grinded the battle between Good and Evil,
at the feet still unholy,
of the God of Happiness,
that we got to eat the black bread of the Death?

How many sparks, of the Eternity,
to be lit the Sacred Fire of the Creation,
if the wings of flint of the Illusion of Life,
is shatter relentlessly,
at every heartbeat,
of the Great Creator?

18. To unravel, the meaning

Never you will see the Absolute Truth with eyes open,
because He is the Divine Light,
what gave us the breath of inner Knowledge,
of the Destiny.

All the tidings and the ways of this World are crucified
by Death ultimately.

The Salvation is the abode of Eternity masterly crafted
by Instinct.

Cover me, the non-being of the being with Awareness
for to unravel the meaning.

**19. The Creation, of the happening,
un-incidentally**

Primordial energy of Divine Light,
kindled the Sacred Fire of Being,
has personalized his feelings,
with white shirt of groom ,
what has dressed grandiose, the Absolute Truth,
for to exists the God,
as the Unique, Incidentally of the Chance of to be,
His own mirror in which to is admire,
but being too Alone,
broke it by the rocks of the Knowledge and Awareness,
and from the its shards, was consummate the Creation,
leaving us for ever,
His Solitude,
for to ask us always
why can not exists the Truth,
without, the Knowledge or the Awareness,
in the Illusion of Life which us clothe,
for to no longer be, a happening, un-incidentally?

20. The Fall of lead

Scythes of lead snatch the hay, of the questions,
placed in the haystacks of the feelings,
with fresh smell of Freedom.

Bells deaf, fall into the mysteries of the Sacred Fire of
Creation,
they melt with all the sacred sounds of the Immortality,
in the crucible, of Sisyphus of the paths without return,
worn by the horses of the Original Sins,
without horseshoes of Luck.

Bitter Roots of the Future,
fall deep in the dust of a Past of the Nobody.

Only the rain, of the washing of self, more conspired
chaotic,
against the keys, of bitter smiles,
what they want to open us the Destiny.

21. The Factories of Dreams

The reed snatched from the ice of the Will,
whose Sacred Fire, torched us the designation,
of to stand right, in the wind without resemblance of the
Consciousness.

Silences of rusty bells,
us haunt, the traces of Fate ,
what go toward the smelters of the Destiny,
from which it will make financial cannons,
what they will shoot in the Moral of a religion,
who it will believe in the Salvation,
even and crucified, on, the cross, of a bombshell,
of the Unconsciousness.

The factories of dreams,
have engaged only psychopaths of the Moments of
Darkness,
with certificates of clouds, of the smiles,
locked up in the shirts of force of the Fate,
for to be specialized, clandestine
in the evolution, of Delirium of a World of the Vanity,
where, is write only Bibles, of, Unhappiness,
on the knees gnawed of so many prostrations,
of a God,
of the Nobody.

22. The Heavens of the Rusted Creations

Dawn squandered by the Passions,
are on sale on the bitter and poor street, of the Wisdom.

Horseshoes without luck,
us burn, the Heavens of the Rusted Creations,
in the maternities without, of, the Will, of the Future.

Only Death, savior of the Fulfillment,
longer helps us to be ourselves.

Backrests without chairs to the head,
us are served as laws,
by, the compass which has lost,
the cardinal points of the nature.

Deserts full of the blood of the Forgetfulness,
are open, in the veins full of infarction, of the
Happiness.

23. Contraceptives

Greed frozen in the passions the Saviour.

The sacrifice brought into the basket with thorns,
of the retrieval of the Time, rusty
by the waves from the dawns of the remorse.

Clay bells of the Salvation,
they became the mud of the thoughts,
for to be kneaded into bricks,
used at the foundations of the temples,
of, the Alienation from us,
what will become,
the Future without of luck,
already lost, at rigged roulette of the Religion.

Wooden crosses,
rot pending of the saints
what they seem to no longer be and parents,
since with the fashion of the contraceptives sentimental,
from the Consumer Society of the Vanity.

24. Illusion of Life

Trains of the Happiness,
fleshless by the wagons of righteousness,
going, toward nowhere,
since they lost the stations of the retrieval of self,
at the lottery of the policy, of the impotence.

The switchman of dreams,
they remained without the railways of the success,
rusty of longer than the ancient times,
in the eye, of, heaven with lead of the Fate,
heavier than the Word of all words,
what us would be created the Illusion of Life.

25. Enemy

Sacrifices, of crystals,
broken, at the games, of the Innocence of Inferno,
for to build the measure of the Moral,
of the Enemy, in all which are,
from our blood,
which still more seethes,
as Paradise lost,
fallen in the passions of Happiness.

Religions condemned to injustice,
breathe in the exhausted minds, of so many forced
salvation,
rapes orchestrated with godliness, by the Grand Master,
perched on the cross, at our necks,
by the petty interests,
of the Histories, of, the Passions,
Remorse, Anguishes, Strifes, Greeds, Murders, Tortures,
moguls what still live royally,
in the Word with name, of, Religion.

26. The foresight, from Past

Bridges of sky of the Hope,
awaits the steps of the Dawns of the Happiness,
in each Night,
who never forgets to kneads,
the dough, of Dreams,
from which will be leavened the bread of the Reality,
so bitter and, indifferent,
at, the Righteousness, famished,
by so much toil in vain
on the ramparts daily of the Money.

Snails, of, Truth, what seem worthy,
are set to run before of the Stallions of the Lie,
from our Genes,
exhausted by so much, Past, unjust,
handicapped,
on which carry him in back,
of, before the Creation of the World,
when their atoms were in the body of other stars,
of Foresight.

27. Priority

Steps cold of stone, of the Destiny
crossing the lips hot of anguish,
for to ascend toward a God of the Luck,
from which to incarnate the Fulfillment.

Clouds of words in the wind,
beat the toil, of the steps of the Will,
trying to Him hide on the One of untraceable,
in a dance of the Absurd.

Torrents of remorse and downpours of futile attempts,
they will to wash the face tumefied of the Illusion of
Life,
which was injured with Promises,
not giving priority to the Truth.

28. Consumerism

Hot spasms, arching,
in sleeplessness of the bridges of restlessness,
that unite us the aspirations,
in a society satirical and sarcastic,
of the Blessed, the Money.

The houses of exchange, suffering and toil,
they have multiplied like Mushrooms of the Thefts,
on, the rains of the stupid ones ,
whose hats,
embroidered with red dots
of the poison of the debauchery economic,
ready at any time, to collapse at an earthquake,
with magnitude higher than the Lie,
they are too heavy to be deposited,
in the banks, of the sharks of lives,
if they are not digested by Moral and Consumerism.

29. The sense given

Morning stars frozen,
supervises the kiss of the Eternity,
from, the wedding ring of memories, of the Moment,
remained all big girl,
from the wedding with the Time, impotent,
in to give to mankind the Happiness.

Rains Divine nourish the Illusions of Life,
with new dreams,
washing the glasses of horse, of the fulfillments,
what seem without harnesses,
but, kept tied as tightly,
by the policy, hysterical of the Human Sacrifice,
always with brakes drawn,
at the carts of the Truth,
what seem that would seek the Freedom,
impossible to find,
being killed of before, of to Be, the World,
by the Will, Interest, and the Sense given,
by God.

30. Sincerity

Altars, of, lip,
without calloused palms of the Words,
learn the art of war,
of to manipulate, the thrones remaining desolate,
after have fled the kings, of the advices,
given by the politicians dishonest of the News,
which glorified the nonsense of the Future,
became parliamentary in the palace of the Absurd,
of a World, which and today, it asks,
from where it comes and where he will arrive.

Trodden paths of histories,
still more waits lonely,
the steps of the Salvation, of ourselves,
those clothed with the indifference of the Illusion of
Life,
of to become for us, sincerity.

31. Days were stoned

Smiles of flint,
they break the windows of the doubt.

Soles of eye, unborn,
trampling the insurrection of the remorse,
leaving deep scars,
on, the scalpel of the abortion, of end, of, world,
between the Illusion of Life and Absolute Truth,
which it leaking,
through the blood of our Days which are stoned,
on the vacant land of some laws,
of the sunsets from the cemeteries of ideas,
made to serve,
the theft of self, of the Human Condition,
the lowermost, species, of the animal kingdom,
full of arrogance, lying, cheating,
odious scam,
what, has born the horror with name, of, Society.

32. The trains of humaneness

Most prisons, of Fulfillments,
were built in the name of Freedom,
where, serfs of dreams
they wanted, to kill
death everyday of the Vanity,
who wanted to be the queen of the Morals,
from, the palace without the windows of the
understanding and the helping,
or the doors of the generosity and goodwill,
became the Ivory Tower, of the Present,
without, the Past or the Future,
without the Sense,
we become we, people,
lost in the station, of the Illusion of Life,
where, not longer pull any train of humaneness,
of as long, and, of ancient times.

33. The spectrum of the Light from, Us

Pitchers, of the lost steps ,
they sit empty of the tracks of the souls,
in the cemeteries filled with writings, of resurrections,
what they seem to be sold by the kilogram,
have become so commonplace,
in the eyes, of the true Watches
which do no longer want to beat the exact hour, of time
long,
for Nobody,
knowing how fake it would sound at the ears, of the
Absurd of this Life.

And yet,
nor a scene of the Destiny not resemble at indigo with
the other one,
in the all spectrum of red - story reborn in the harmony
of the Universe as a new star of love,
orange - heat of whispers, snowed of longing,
yellow - feeling of the divine, from us, no matter how
much the nothingness him would be surrounded,
green - when the hopes sprout in the springtime of the
eyes, of light, of the souls,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

blue - ocean of dreams on which we wrecked
sometimes having always a landmark in the Past, which
has only one path, and that's all, without other options,
purple - the mystery ancestral, broken from the body of
the Universal Consciousness and given, to us, for
Salvation, for to Be, part of God's body.

It is that we no longer are alone never?

34. Through the veins of the city

The blood of the inertia flows through the veins of the
city,
what seems to float on, the desolated ocean, of the
Vanity.

Stray dogs of the hours,
they run on the streets, of the Nobody
what they did not have ever a name,
of their own births, from the ashes of the Original Sin.

Pensioners, of the cemeteries of Words,
waits silent their rebirth,
from, the death, through which they came,
on the Hereafter, of the Illusion of Life.

Young people marked with, the falling stars, of Absurd,
on, foreheads whirling, of the mud of the Existence,
more believe that they can make cleaning,
in the markets, where are negotiated Lives to kilogram,
younger or older,
depends on the price of the Destiny,
what stands with the feet of the Moral, in mire,
till beyond of ankles of the Accident, of To be.

35. The failure supreme of the God

The zodiac signs that have lost everything at the roulette
of the Existence,
they want to commit suicide,
not knowing that, in this way, they will kill their own
Death,
on which a wants beyond the human condition,
without, the humanism created for to be,
the currency devalued, of exchange,
of the Sacrifice of a Primordial Event,
which us has Contemplated,
for to be and someone else, defeated,
apart from God,
who was till then the Failure Supreme,
of the loneliness and frustration,
that we took them, upon ourselves,
through the Original Sin.

And thus,
The field flowers of the battles from ourselves,
have become favorites of the religions.

36. Worldly debauchery

Thick bark, off cheek of the tree of the Mankind,
began to rot since when we took upon ourselves,
the Blame, of to exist.

The toil of the souls of dreams,
reached to worship to a sanctity of a Nobody,
who has not paid, never, the taxes of the Life,
those who have gilded a, with the gold of divinity of the
perfection,
after they wiped her feet,
full of dirt intestinal of the struggles for power.

Icons of passions,
who weep or sheds their lungs,
devoid of the air of the Freedom
they look at us sad,
from behind the glass dirty and broken,
of the our desires,
becomed, the mystical characters,
in the pages of a Bible, of the Worldly debauchery.

37. The nightmare of the Illusion of Life

To be aware,
it means to build a Universe that belongs to you,
to be alongside a God,
who is, the Stranger, from, Thee,
on whom you not him will really know, never.

Without an alter ego, of our,
we could not give value to the Existence,
The Good would not have his Evil, and the Evil,
his own Good.

And, all which are, have been and will be,
they would have melted in the mist of Death of Beyond
the World,
if we not carry with us the Misunderstood of the
Original Sin,
necessary, inalienable and indivisible with our lives,
doomed to the Nightmare of the Illusion of Life.

38. At the Table of Silence

Carts of fire lead us the Lives ignited
by the heated languages of the religions,
toward the Paradise of the Flames,
full of remorse and resentment,
born and unborn,
but all contemplated once,
by the Great Creator and Unique Incidentally,
at the Table of Silence of the strongest cry: Exist!

Snowfalls cold of questions,
is spread over the dirty snows of the History,
waiting silently the steel blades of the Apocalypse,
what will remove snow from the bloody horizons,
from the great wars of the character,
of to have their own human nature,
of the decadence and of the ascension,
of the Death from each.

39. The River of the Destiny

Pirouettes of crystal
are break on the ice of the feelings,
they are drawing the streaks of the ditches,
through which will further drain,
the River of the Destiny.

Graceful ballerinas of Empty Words
shows us the nude beauty of the body of the human
condition
with dress of the pleasures, raised,
in the sight of so many eyes of the Truths,
horrified by bad taste, impertinence, their meanness and
obscenity.

The applauses strong of fire of the imposture,
with makeup of boorishness,
melt the cold off the lips naughty, of the Lies,
bringing the beneficent rain of the Vanity ,
which will wash with her own vanity,
the fleeting beauty of the Illusion of Life,
leaving in a day,
the scene deserted,
at the gates of cemeteries of Forgetfulness.

40. The streets, of the Steps rotten

Markets disgusting, but of tasting,
of, harmonies, of the vanity,
they is align greedy on the streets of the Steps rotten
what go convinced that they would defeat the Absurd,
not knowing that from all the ways hoped,
not exists than only one
left by God of the Past,
the one who leads toward the Future of the Nobody.

Gates of pleasures with red lanterns,
and rigged locks, by Luck,
what seem to be open anywhere
in the heart of the Savior by the orgies,
which are the Money
us flowing through curses of the blood,
for to be paid by the Days wicked,
with the money of the Moments, chosen carefully
sparingly,
by our own Lives,
what they will prove more obscene,
than the Death.

41. God, Sense, and Salvation

Ravens of the will, of the debauchery,
are rotating menacing,
over the Purity and Wisdom,
what lies in the tomb of the eternity of the Moment,
for which we exist as a being,
what tread own Death,
in the feet of the Destiny.

Just the personalization of the thought what has built the
World,
it will be able to build us the Immortality,
on the endless alleys, of the Afterlife,
cobbled with the Original Sins,
frozen by the transgressions, of the Salvation,
whose Sense we became for the God.

42. Nocturne

Morning stars of fragrances sprout in, the hay of the passions.

The fangs, of sky, lacerate the flesh of the horizons, of hopes.

The hooves un-shoed of our dreams,
they can no more lose anything,
not even the blind luck,
of some rusty horseshoes in the dust of the Days.

The kites of light, of the Happiness
stay tied with the chains of the hatred,
by, the fountain without the Water of Life ,
what weeps, her shadoof, lost, of the remorse.

It's so quiet,
in the turmoil of the night of the end, of, world,
from the heart with the dried blood of the love,
on, the fence between me and your eyes.

43. Broken flagstones

Raining with horizons, of, Divine Light,
over the vault of the soul, of beginning, of, world, of the
eternity of the Moment.

Buds of dreams sprout streets desolate, of feelings.

The steps heavy of lead of the clouds leaves traces of tar
on wide open gates, of the cemeteries, of, Hopes.

Flagstones broken in shards of Truth, are guarding the
graves of the Love, scattered among the withered
wreaths of the past.

Funeral carts of longing coming ceaselessly, bringing,
new Passions what were ended, at the funeral roulette,
of a paltry Luck.

44. The exact time

Storks what do not bring the kids of the dreams,
they do their burial place in, the Nobody's nest.

Claws of arguments snatch the flesh of the lakes of
sweat of the Will.

The roofs of hatred, they break strongly the horizons of
Tranquility, covered with feathers lost,
from the wings what they have never known the flight of
the retrieval.

Cold nostalgias, they waste their steps through the
cemeteries of the Memories.

The kings of the Horologes rusted and broken , of the
Truths,
they want to know the exact time of the Future,
without being able to budge the wood tongues of the
Moral,
what they have remained stuck in the right, of Hour of
Death.

45. The laziness

The ice flowers of the heart are sold in bunches on the stall, of the Maternity, of Expectations.

Violins of distrust seeks their bows of the lost passions, for to sing the sonata of the Nostalgia at the concert of a Meeting.

The grass, of the sunrise cries with tears of dew at the chest of the Day.

Insects of harsh words climbs slowly but surely on the cheek of the Argument.

Dragonflies of ideas nimble, flies in zigzag among roots of Quiet what they seem to forget their native land.

Only dogs, of the Truths have more dozed of the laziness of Questions.

46. Lost Future

The Swans of the Eternity,
they arching,
thirsty,
on the Lake of Death,
the necks of the passions,
in which they would like to abound the Water of Life.

Neither a flurry, from, the Wind of the Destiny,
do not longer turn away over the Chance.

Only the falling stars of the Hope
longer lights the sky of the thoughts of hot tar,
for the cold and black asphalt of Truth.

Waves of resentments what not will find, never, the
shores of retrieval,
it break in the whirl of a Time what has lost the Future,
aforetime, than the ancient times.

47. Dark circles around the eyes

The dogs of the Reality have guarded fiercely, the Pain.

Bleached bones of hatred, are of guarding at the cathedrals of the Divine Help.

Teeth fallen of helplessness, have paved, the way of the Hunger, of, Truth.

Bridges bitterly of feelings collapsed want to unite the drowned Destinies in the whirlpools of the Water of Life.

Chariots of dark circles what carry Hopes appear at the eyes ardent, of longing of the Moon.

In the rest only the Illusion of Life longer asks why we exist?

48. The Suicide of the Freedom

The Freedom wants to write her reasons of the suicide in a farewell epistle.

First, tarnish the paper of the Innocence with a tear of Reality,
in which dip the pen of the Absurd.

Look at the letters trembling, of the Existence how is lay out round-shouldered by Death, increasingly heavier.

Search for, a Sense and ask the Nothingness, but this one can not him answer.

Then raises forehead toward the God who tells him to accept the Vanity of the World.

All at once changes his mind.
He no longer had reason to die because realized,
that, not even, not ever existed.

49. The Brothel of the Policies

Verbs thrown at the garbage of the thinking,
they light the remorse of the History,
in an avalanche of revolutions of the Moments,
which ask for their right to Eternity.

Long gone slogans,
they glow in the messianic sunrise of the Memory,
who builds his House of the Immortality,
over the road full of bones existential,
thrown at random by the potentates of moment,
where is the Brothel of the Policies, Pacifist or warriors.

50. Verminous disease

Bodies decomposed, of Words,
they stand unconscious on the grass, that was not mown,
of the Moments,
killed by the restlessness of the Time Lost,
in own Past.

Unheard voices, of Nobody,
stand hanged in the Will of the God,
for salvation to the Absurd of the World,
what not went to church, never.

Priests of the Vanity is praying of the Future,
to longer give a chance of the Life,
killed by the verminous disease of the Absolute Truth,
received from Death.

51. The Feathers of the Moments of Lead

Spots of color sentimental
white wings of angels,
wash their feathers of the Moments of Lead
stained by the compromises made with the Illusion of
Life,
from the heart of the clouds of dreams what seem to be
of the Nobody.

Shores nibbled by the envies of the waves of greed,
ships exhausted arise real,
on the oceans of the Doubt,
they dried up, by the harshness of the Reality,
with the Dreams what always seem pretentious,
of the Lives.

52. The applause of the money

The piano of the lost heart on the rivers of the blood of
a sunset from the gaze of God's,
seems that lost the notes of the creed, forever,
and sing fake, beside of the violin of the feelings
without the chords of the Happiness,
a concert of the Human Condition,
where, the Fate sits in the lodge of the remorse, and
the Life, on first chairs of the Deception.

The applause of the money rattles in the hall of
Creation,
and prima donna with name, of, the Illusion of Life,
will recite an aria from, the transient dust, of the human
body,
what will produce as many worms of ideas per hectare,
in the tenebrous tombs of the Consumer Society.

53. Gossips

At the meetings onomastic of the Passion participate and
the Vanity,
dressed in the costume of gala, of the Death,
great princess over the realms without of soul of the
Life.

The black ravens of the Doubts, lie in wait,
they are rotating above the Happiness, that reached at
last powers,
in the tear of the eyes with blinders,
what they see only the road without detours or other
deviations,
of the Past,
what not even, can not be changed,
from his costume gnawed by the sweat of the foreheads,
of longing of the Dreams,
that passed of long time, of first youthfulness,
gossiped by some, that, would be even memories.

54. Clover without Leaves

The roots of the eagles of the Greed,
have sharpened their claws into the dust full of mutilated
bodies of Transitoriness,
retrieved in cemeteries without name of Passions.

Greyhounds stragglers of the quarrels,
running to nowhere in the racing of Promoting,
of to become leaders of the Vanities.

Clover without leaves but plump up
chosen during electoral campaigns of the Lie,
as a great leader,
of his nation from on all meadows of the hypocrisy,
he commands a scythe sharp enough,
for all his compatriots,
condemned by Autumn at the condition to become Hay
hoping that it will succeed eventually,
to lead the fat cows with name, of, Banks,
in of whose bellies will stay the his entire people.

55. The Politics and the Religion

The note of payment of Life is Death,
in, the ordinary pub with name, of, Society,
at her tables they drink without limit, from the potion of
the Absurd,
all the thieves who they us pay in the coins of the
Illusions of Life,
having in the head of the table on Destiny, alongside
Creation, and, the Lie which pretends is the Truth.

It's cold, but the innkeeper of the Laws seems that not
feels ,
because it was covered with thick fur and warm of the
Moral,
always ready to swear that she never cheated anyone,
never,
until, by chance,
enter, the two prostitutes of the house,
the Politics and the Religion,
alongside the old War.

56. The dawn of Light Divine

Oases of Time crammed in the lacustrine space, of a
tears,
arise from the boundless desert of the Memories.

Shards of remorse cut the meat of the lost steps among
the graves, of the Moments.

Dunes, from the sand of the transgressions of the
Illusion of Life, are shattered over the body burned of
the Happiness, covering her virtues with Forgetfulness.

Scorpions bloody of the sunset, they want to insert their
poisonous needles, even in the stars of the night from
lonely hearts, which still more waits the Dawns of
Divine Light.

57. The river dried up of the Creation

Waves of sweat drowns the works of dreams what they will end in the calloused palms of the Day.

The construction site, of Promises, is ready to open wide, the gates of the Illusions of Life.

The moments aborted walks on the back round-shouldered of the Horizon, wanting to determine him to leave forever the eyes of the Desire.

The ground coffee of the questions boil in pot with answers broken by the shards, of despondency.

The river dried up of the Creation and changed its exchange rate, heading toward the cemeteries banking of the Absurd.

58. Is long queue at cemetery

Wreaths of feelings, funeral, withered,
stay thrown in the arms of the eyes, of, ocean,
in which I swam my Freedom,
of to be sky of dreams and fulfillments,
united with the dust of the Days, of, Divine Light.

The Crickets of the Fulfillment sing the aria, of the
Autumn.

Is long queue at Cemetery of the Future,
would be rumors that it give resting places,
for the eternities of the Moments, from us,
but God looks at us,
ironic smiling and mischievous,
from the stand of the Illusion of Life,
telling us that it is not about so something.

59. Consumerism of the Illusion of Life

In Religion, to be happy means,
you to obey unconditionally,
and in the Moral,
conditioned,
by the bricks put at the socle,
of the Banking Cathedrals of the Interest.

Fumes of Words scattered in the horizons of the clichés
of the Greed,
they remember of the Sacred Sense,
which they could create their bodies, of Meanings,
now ash of the Vanity,
shattered by the winds of the Hopelessness.

Olive branches torn to the soles of the Creation,
teaches us the art of the war with the Stranger from
every man,
which should have been to give birth,
the true Humanism,
not the Consumerism of the Illusion of Life.

60. The wedding, of the hours with the time

Barrettes of fire,
trapped in the hair arranged by wedding, of the Hours,
with the unfriendly and quarrelsome, Time, blackened,
indebted his whole life,
to Death,
for the courage which him had,
when and he wished to buy the Eternity,
who him has ruined,
leaving him to flow endlessly,
as tear,
on the cheek of the Vanity the own Dawn
in which, believed that they will not end, never
reaching today to die eternally,
day by day,
hour by hour,
hourglass on hourglass,
knell, with knell,
in the heavy and broken horologes,
of the Illusion of Life.

61. The chisels of steel, of the moments

The wheels of granite of the Day,
have collapsed heavily toward the Sunset of the
Memories,
washed by the waters of lead of the Illusion of Life,
on the road, without of return, of Death.

The chisels of steel, of the moments,
they want to carve the experiences,
but the sacred fire of the sparks full, of, Passions,
them ignites the rotation,
fires what seem to be vain,
refreshes the embers of the Future
on which will always end, the Past,
feeding, with his ashes,
the Immortality.

62. The Stranger from the Man

The eyebrows of questions stay frowning,
looking in the distance the cold and gray clouds of the
Truth,
what they want to them wet the roots,
with the sweat of the Primordial Event,
for to be reborn,
deities of dreams in the frozen palace of the Knowledge.

Sledges of worries pulled by the horses of sleep,
pass sauntered, over the frozen lake of the Happenings,
prepared of to personify, the Existence,
at the bosom of the Stranger from the Man.

The wings of the thinking seem open,
at any gates of the Salvation,
by the Sins donated as inheritance,
by the God, at, the Creation,
too poor to not accept them,
for the good and evil of the Mankind,
having need of all those who are and will longer be,
murders, robberies, wars and other trespasses,
along with the love, purity, sincerity and beauty,
but, especially, the Peace with the Alienation, of
Ourselves.

63. Rich ghosts

Fortunes of dice thrown chaotic in the mire of the
Future.

Banks on which rest the bleached bones of the avars
billionaires, of Moments,
deads
of long than the ancient Times,
on their funerary slabs exists only one name,
scratched by the fatty accounts of the Absurd,
in memory derisory of the posterity,
for which the value means,
the Inheritance of the Illusion of Life.

Ghosts rich in Cemeteries of Days ,
and greedy mouths of sad Realities,
with teeth of the Feelings broken,
cried chaotic in the Madhouse of the Freedoms of Self,
Justice for all the rich of Uselessness,
and strict laws for the poor ones into Lies.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

Embitter us and now,
a living of beyond the World,
dictating laws and principles after their morality,
immoral,
who glorify the robbery, of lost souls,
at the roulette of the Destiny,
of a, Consumer Society anguished ,
fallen into the drift, of his own Creation,
the Aberration.

64. Broken Immortality

Beyond the Afterlife,
will longer be, the current Inferno,
full of Wishes and Anguishes,
broke by the Rains of the Reality,
what us wash, the Death?

The horses of the Society will longer drag after them,
drawn carriage of the vices, rotted by so many Hopes?

In a winter evening sentimental,
we will longer have the fire of love,
which to warm us the Mystery of Creation?

The cemeteries, of Dreams longer believe in Life?

Bones lonely, of, Truths,
are hiding in the tombs of Fog,
of the Destiny
which and have broken the clock of the Existence,
by, the head, of the Illusion of Life,
when they wanted the Immortality.

65. The Steps of Immortality

Can we longer, believe in the shards, of Hope,
of, the steps, of Immortality ?

Broken of asphalt of heavy lead, of the thoughts,
of a, Hearts,
what startles at the name of Truth,
of some Illusions of the Life of eyes risen
from the Dew of the Memories,
of the Adolescence?

Blood sucking from the testimonies, of the Springs of
Rosary,
which no longer find their Idol,
broken from the newspapers, of the old Times,
pulled out by the rains of the Tears deviated
on the cheek of the Nobody.

Just the steps rotten of the Feelings,
longer tread us the Hopes,
of to be free from ourselves,
in the world of a Nobody.

66. Hunger of ourselves

Leaves of tears withered, in the eyes of the Autumn
from hearts,
carried by the winds of Existence towards the carpets
rusty, of the Memories,
trodden by footsteps lonely of the God of some
Passions,
what not find their place at the address given by Destiny
of the Meeting.

Cold rains, of, end, of, world, washes ceaselessly the
Apocalypse of the questions
which leaking into streams of Unrests,
through the wrinkles, of Forgetfulness off the forehead
of the Retrieval.

Quack of dreams with herbs rotted by longing,
stand at the windows of the Days, pending new diseases
of the Creation,
hoping at few pieces of silver, of achievements in
addition,
on the table, empty and burned by remorse,
of, the Hunger of ourselves.

67. Conscience of Self

The walls threatening,
of the Cathedrals of Retrieval,
seem to crash,
over all the Questions of this world,
of, Fears, crucified,
on the wet and rotten wood, of the Righteousness,
what entered into unemployment,
yet from the Creation of the World,
fired, by the Absolute Truth,
what not accept any concession made to the Life,
which was sold to the Death, on nothing.

Only cold rains, of, Sunset, still haunts the Knowledge,
entered and it in debts of the Existence,
which and has built a real palace of tortures,
for the souls what aspire to true, Conscience of Self,
what will not banish never the own Alienation,
as against Destiny.

68. On, Light

Eyes of Water, of the Life,
they rotate in eddies charmed by the Divine Light,
flowing towards a new Destiny.

Brushwood from the Sacred Fire of Love,
ignite in souls, the Immortality,
and enlightens the Meaning of Existence.

The warm wind of the Desire, bring a breath, of, Truth,
hoped by for so long,
by, the hearts of the steps what have kneaded, the dust of
this World,
until they managed to bake bread of the dreams at the
bakery of the stars,
of each of us.

69. At Fishing

Wings of rocks lost, by, Longing,
floating over immensity, of clear sky, of the Moment.

Nor a cloud of despondency,
seems, that is not show on the forehead, of the Horizon,
between Memories and Remoteness,
only railways rusty of remorse,
who have lost the trains of the Retrieval,
seem to bring the rain of the Regrets,
with the splashes cold of thoughts,
that will flood the Gaze of Passions,
until, they will drown it,
knelt down,
in the lake drained, of the Death,
surrounded by the savior shores of the Illusion of Life,
on which the Destiny is at fishing,
in the murky waters of the Time,
of, the Vanity.

70. The truth humiliated

Addresses of breaths
nameless of streets of the experiences,
they are strung on the cobblestone alleys with cold and
sharp Moments,
by Fate,
which torn the flesh of the steps from Glances.

The air rotten, extols the Lie.

Truth frozen and humiliated, search for a flame of heart,
but the cold Fog him extinguish, any desire,
and him leads ultimately to Death,
but Nobody, not finds, for this,
not even a Cemetery of their own thoughts.

Passions of wax guarded the flames of the envy,
in the candles of Hopes,
what would have to serve the Faith.

71. Garbage

Scrap of empty words
are pecked,
by, the beaks with red lanterns,
of brothels, of Words,
what have nothing more to say,
of for so long,
besides the sweet eyes,
of an Instinct older and past,
of the Value which it lost the teeth,
in the rotten flesh of the Debauchery.

Garbage, of Moments, waits patiently,
to be raised by the Illusion of Life,
for to be reconditioned,
in any, self-murderer Destiny, of the Truth.

72. We are a question mark

If God would have a God of his, what would him say
this one about Creation?

This one would him congratulated or would him scold?

Therefore, God can not have a superior because he can
not to risk?

The risk is only for people and their Illusion of Life,
what always seems to be played,
at the Lottery of Perdition from the pub, of Moments ?

Are we an eternal question mark from the book where
God is always a bookmark?

He would be afraid to be in our place?

Of ourselves or of He himself?

73. Wings of passions

All flowers of the Days from the world,
seem to stand in the vase of the eyes, of the Sacred Fire,
in which I met you,
zenith, of the springtime what you flow,
in the blood of the Absolute Truth,
for to yourself be shed in the predestination,
of, the eternity, of the Moment.

Wings of passions flying over the palms of Hopes,
what spins the clay cold and soulless,
on potter's wheel, of the my moments,
giving it soul and form,
from, the dust, from, the mire,
the same as and the God,
but without to demand me instead,
the money of the dreams for to build,
the cathedrals of the greed and absurdity.

74. The tapestry of Destinies

Flight of shadoof, without fountains, of, Hopes,
applause, of, Passions,
from which are missing palms of the Fulfillments,
scattered through the hair of the Days ,
combed carefully by Unhappiness,
after the latest fashions of the Absurd,
they stand dispirited at the locked gates of the Love,
what seems that not has found the pleasure
to go out through world,
unembarrassed and sometimes frivolous,
with the crossroads,
on which is knotted sometimes,
in a beautiful tapestry of the Destinies.

75. Meanings

I can not find myself in Death because on, the Steps
without name, of the Existence writes the Illusion of
Life.

Only the broken watches of the dreams, longer can to
bury properly, the Destiny.

The trees of Truth pull off their roots, of the births of
Religions, outside their own cathedrals, of
mystifications.

Only the highways of Words,
longer wearing proud, the headlamps of the Meanings
what still have not found a Cemetery, of their own
Creations,
from me or from you,
in God.

76. Away from me

Brushwood of Words,
were lit on the pyre of the Forgetfulness,
they want to drown me in the eddies, of the Water of
Life,
that flows from your steps silent in me,
what trample my soul,
with their weight of lead,
what seems, melted,
by the feelings which, I, them wear for you,
on the back round-shouldered, of Moments,
what, they have not me acknowledged, never, as being,
the God who gave you the life,
of your dreams.

Then I decided,
to remain always without the part of body,
which, I was in the steps of your heart
love and beauty,
on which, not yourself I will see, ever
because I would have rediscovered myself
I through you,
the True one,
subjected of the Sin, of to Exist
along with the pores of the thoughts,
of a Kiss,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

on which, you did not him be understood, never
has swam in the tears of the Past,
of cheeks of worry, of breath of the Existence
given by God, to the Hopes,
only for You,
Angel, of, Divine Light.

Do not cry ever,
before the padlocks of the Fate,
greedy of your Happiness,
where I will always be beyond the World,
together with you,
as to always I be watching you,
Angel, of, Longing, with wings heavy
by, the Remoteness of me.

77. To not discover

I could not die in the eyes of river of the Destiny,
of, ship without the sails of the Absolute Truth,
submerged in the depths of the Illusion of Life,
which to beat me,
in the hearts of masts of the dreams,
the wind of the Liberty,
in which to wash me,
the Original Sin of the Meeting with the Love,
all Words heavy,
said to the River from the your eyes,
whirling by feelings,
of the Moment who us would have made happy,
torching, us, the haystacks of hay of the feelings,
until to we understand that we must burn,
every moment of the kisses,
for to not be discovered ever,
of, ourselves.

In Romanian language

-în limba română-

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

SORIN CERIN

ILUZIA VIETII

POEZII DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelean** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelean consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (îi s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfaticizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare.

Dar nu câte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperatie la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

"Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității proprii credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvisa Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronică literară scrisă de Elvisa Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o rîvnesc poeții ultimului secol, Elvisa Sorohan, specifică în cronică dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, când existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voinde să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzătoare de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

ultimul vers. Altfel decât Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decât melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvântul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînțeze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gândurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțeleșuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

„granitul” semnificând taina de nepătruns de care se lovește „trestia gânditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce răătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durițăți de limbaj, cu particularități ale existențialismului sarteian, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșterește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:**
"Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măestrîi, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, in litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații coplesitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Execuții**
- 2. Rezonanțe mistice**
- 3. Sclavi ai imaginației**
- 4. Clopote pustiite**
- 5. Mucegaiul patimilor**
- 6. Clopote de Lumină**
- 7. Foame**
- 8. La preț de speculă**
- 9. Taxe**
- 10. Lopeți grele**
- 11. Definiții**
- 12. Armura Amintirii**
- 13. Gheare și Colți**
- 14. Indicatoare de viteză**
- 15. Corespondența Nimănui**
- 16. Lupii Așteptărilor**
- 17. Câte**
- 18. A desluși Sensul**
- 19. Creația Întâmplării Neîntâmplătoare**
- 20. Cădere de plumb**
- 21. Fabrici de Vise**
- 22. Cerurile Facerilor Ruginite**
- 23. Anticoncepționale**
- 24. Iluzia Vieții**
- 25. Vrajmaș**
- 26. Previziune din Trecut**
- 27. Prioritate**
- 28. Consumerism**
- 29. Sensul Dat**

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

- 30. Sinceritate**
- 31. Zile lapidate**
- 32. Trenurile Omeniei**
- 33. Spectrul Luminii din Noi**
- 34. Prin venele orașului**
- 35. Ratarea Supremă a Lui Dumnezeu**
- 36. Desfrâu lumesc**
- 37. Coșmarul Iluziei Vieții**
- 38. La Masa Tăcerii**
- 39. Fluviul Destinului**
- 40. Străzile Pașilor Putrezi**
- 41. Dumnezeu, Sens și Mântuire**
- 42. Nocturnă**
- 43. Lespezi sparte**
- 44. Ora Exactă**
- 45. Lenevie**
- 46. Viitor Pierdut**
- 47. Cearcăne**
- 48. Sinuciderea Libertății**
- 49. Bordelul Politicilor**
- 50. Boală Molipsitoare**
- 51. Penele Clipelor de Plumb**
- 52. Aplauzele Banilor**
- 53. Bârfe**
- 54. Trifoi fără Foi**
- 55. Politica și Religia**
- 56. Zorii Luminii Divine**
- 57. Fluviul Secat al Creației**
- 58. E coadă mare la cimitir**
- 59. Consumerismul Iluziei Vieții**
- 60. Cununia Orelor cu Timpul**
- 61. Daltele de oțel ale Clipelor**
- 62. Străinul din Om**
- 63. Stafii Bogate**
- 64. Nemurare Spartă**
- 65. Pașii Nemuririi**

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

- 66. Foame de noi înșine**
- 67. Conștiință de Sine**
- 68. Pe Lumină**
- 69. La Pescuit**
- 70. Adevărul umilit**
- 71. Gunoaie**
- 72. Suntem un semn de întrebare**
- 73. Aripă de pasiuni**
- 74. Tapiseria Destinilor**
- 75. Înțeleșuri**
- 76. Depărtare de mine**
- 77. A nu descoperi**

1. Execuții

Limbile de foc ale ceasurilor ard Timpul.

Luceferi demenți ne aduc lumina spiritelor,
înjosind-o cu fățarnicia Iluziei Vieții.

Săbii de vise decapitează realitatea,
aruncând-o la coșul de gunoi al istoriei,
ce pare că a pornit,
din pălmile bătătorite de muncile Clipelor,
dintre ochii tăi și inima mea.

Topoare ruginite de întrebări fără răspuns,
se ascut mereu,
deasupra capetelor ghilotinate ale Anilor,
ce vor fi aruncate drept hrană,
Viitorului.

Execuții sumare și fără noimă de idei,
potolesc foamea mormintelor de patimi.

2. Rezonanțe mistice

Reptile reci de cremene născute din nori,
vor să ne aprindă focul Existenței,
cu scânteia sacră a Predestinării,
mormintelor de Iluzii ale Vieții,
ce vor umple cimitirele decepțiilor.

Vorbe vagaboande,
aruncate în vântul coliviilor de ceară,
vor topi violent realitatea,
transformând-o în drogul binefăcător,
al Morții din noi.

Rezonanțe mistice vor umple ulcioarele Tăcerii,
cu smirna și tămâia religiilor de mâna a doua,
devenite mai ieftine decât aerul respirabil al durerii.

3. Sclavi ai imaginației

Patimi de rouă înverzesc căile Trecutului.

Mistere nedescifrate încătușează slova țărâni din noi,
devenită peste noaptea societății,
norii binefăcător al nenăscutelor vieți,
de peste secole.

Crucile de piatră ale inimilor au făcut mușchi,
de atâtea munci la fundația unei lumi,
care le va răsplăti din belșug,
în cele din urmă,
cu Moarte.

Coloane de sclavi ai imaginației,
rup coloanele Adevărului,
evadând în absurdul societăților de consum,
care-i va consuma ca desert,
pe farfuria roasă și nespălată a Deșertăciunilor.

4. Clopote pustiite

Parastasul însingurat al Cuvântului Creației,
vrea să rupă Tăcerea zăvorâtă de Iluzia Vieții,
și să o trimită la școala Libertății,
în clasele cu predare în limba de lemn a Realității,
angajată cu normă întreagă la Adevărul Absolut,
anchetat deseori că ar fi piromanul religiilor.

Clopotele pustiite de dangătele amintirilor,
rup ritmurile tăcerilor sufletești,
cu răceala de metal ruginit a uitării,
ce pare a rezona cu Moartea.

Doar funiile pline de noduri a cumpenelor din noi,
au mai rămas din ele,
pentru a ne spânzura de Clipele rătăcitoare,
ale Destinului.

5. Mucegaiul patimilor

Ferestrele gândurilor stau oblonite de gerul năprasnic al
Realității.

Trunchiuri de Cuvinte,
putrezesc în văile întunecate ale Existenței,
devenite Mistere,
după ce au fost smulse de furtuna Adevărului Absolut,
din rădăcinile Iluziei Vieții.

Mucegaiul patimilor cuprinde încet dar sigur,
scoarța șoaptelor înnegrite de singurătate,
ce vor să înmugurească iarăși,
din resturile a ceea ce a fost odată,
arborele falnic al Lumii.

Cerbii încornorați ai Speranțelor,
sunt unicii care mai amușinează resturile,
încercând să-și lustruiască podoabele capilare,
de așchiile albe și reci ale Zilelor,
ce au mai rămas din noi.

6. Clopote de Lumină

Toți norii din Dinastia Cunoașterii,
se vor abate asupra Necunoscutului,
ce a murit Moartea din noi,
care se abține,
să mai devină,
Clopot de Lumină,
a dorului de Viață Veșnică,
din stâncile putrezite ale Destinului,
din calea iernilor eterne,
care ne-au înghețat inimile,
pașilor disperați din noi.

Valuri de lacrimi,
ne dăruie monumentul Amintirii,
la debarcaderul pripășit al unui țărm de sânge,
ce nu mai are demult,
vapoare de Speranțe,
în propriul său colesterol de voințe,
prin care am devenit sentimente.

7. Foame

Am mușcat din caldarâmul Vieții,
fructul oprit de Dumnezeu din mine,
la aprozarul viselor,
de a fi leguma unor politici a omenirii,
care nu și-a recunoscut niciodată,
catranul de a turna autostrada Fericii,
din sângele Luminii Divine,
ce ne-a inundat Facerea Lumii.

Și-am pornit muribund de patimi,
înșelându-mi visele Luminii Divine,
în care mi-am înecat pașii inimii,
de mine însămi în Catedrala Patimilor,
ceasurilor sparte cu limbi de foc,
ale sufletului tău,
înfometat de mine.

8. La preț de speculă

Dacă ar fi stelele din pâine,
ne-am sătura doar cu o felie din strălucirea lor?

Poate că le-am scumpi lumina într-atât de mult,
încât ar prefera să stea stinse,
decât să cheltuiască întreaga agoniseală a Universului,
pe lăcomia unor profitori de absurd,
ai apocalipsei gândurilor unor vorbe goale,
date și ele la preț de speculă,
pentru a înbrobodi Condiția Umană,
cu noi realizări remarcabile ale Energiei,
de a fi vânzători de Neant.

Oare ne-am astâmpăra foamea de noi înșine?

Am reuși să cumpărăm Zile fără banii sacrificiului,
de a ne reinventa mereu truda?

9. Taxe

Am devenit orizont fără cer,
pe oceanul uscat al lacrimilor de momente,
pline de epavele viselor scufundate,
adânc,
în verigheta ce încă mai crede în Dumnezeuul,
care n-are nevoie de Mântuiri și Păcate Originare,
pentru a-și desăvârși,
Creația.

Catedrale de patimi,
stau aprinse pe rugul înțelepciunilor incendiate,
din fumul cărora se clădește arena Deșertăciunii.

Suflete de staniol,
oricând gata să împacheteze cu grijă Destinul,
pentru a fi livrat istoriei la suprapreț,
cu toate taxele suferințelor adăugate,
se rup în tăcere de oglinda spartă în cioburile anilor,
prin care-și privesc menirea,
devenind simple spectatoare la propria Viață.

10. Lopeți grele

Toată viața încercăm să scriem ceva pe adresa fără nume a Soartei.

Oricâte persoane de Iluzii ale Vieții ne-ar înconjura,
doar steaua singurătății ne luminează calea către Moarte.

Macii roșii de apus cad roși de vântul tremurător al
Libertății ce aduce gerul nonsensului.

Lopețile grele ale întrebărilor ridică jarul Cuvintelor ce
ard muncile Speranțelor.

Șantierelor din suflete clădesc neconținut Palatul
Absurdului din Cornul Abundenței de prea mult
narcisism.

În rest aceleași zoaie de legi ne otrăvesc existențele cu
morală fără dinți a potențailor.

11. Definiții

Spațiul și Timpul,
o reflectare a unei oglinzi a Universului din mintea
noastră.

Iluzia și Realitatea,
doar cioburi sparte din Energia Primordială pe care n-
am conștientiza-o altfel.

Durerea și Fericirea,
stâlpii evoluției spirituale.

Lumea,
o descărcare de promisiuni deșarte.

Viața,
o lacrimă a simțirii.

Cunoașterea,
cârpa de șters praful uitării de pe obrazul subțire al
Absurdului.

Legitatea,
drumul fără de întoarcere al Morții.

Destinul,
o inimă fără trup și suflet ce-și bate neputința pentru a
se împlini.

12. Armura Amintirii

Tălpile roase ale gândurilor,
vor să se debaraseze,
de armura grea a Amintirii,
să-i îndepărteze rugina generațiilor trecute,
ce se ascund în genele Viitorului,
ca mai apoi,
să lustruiască fiecare formă de întrebare,
folosind cârpa îndoielii,
până când va străluci,
la fel ca Soarele cu dinți,
a ideilor cu trupurile sfărtecate de dorințe.

Macarale triste de patimi,
stau cu cârligele împlinirilor goale,
în așteptarea noilor Clipe,
ce vor construi palatele Istoriei.

13. Gheare și Colți

Lespezi din granitul legilor,
reci și grele,
acoperă mormântul Moralei.

Urme adânci de gheare își ascund colții,
în maternitățile Clipelor,
unde se naște Timpul.

Ninsori de deznădejdi,
acoperă zăpada înghețată,
a sângelui fără de inimă.

Felinare roșii de sentimente,
prevestesc bordeluri de dorințe,
pe cerul de furtună,
al apusului unei lumi a nimănui.

14. Indicatoare de viteză

Roți de Timp fără urme,
brăzdează calmul Libertății de A Fi,
la porțile mereu deschise ale Morții.

Albinele cu acele pierdute de soartă,
se îmbulzesc să-și depună mierea viselor,
în fagurele încremenit de gheața nimănui,
comandat de Societatea de Consum,
spre a fi consumați după bunul plac,
al Apocalipsei.

Indicatoarele de viteză ale Fericirii,
ne arată căile spre nicăieri ale opțiunilor.

Gazete cu nume de Patimi,
cu paginile promisiunilor lipsă,
împânzesc arterele inimilor,
crezând că vor învinge concurența,
care se cheamă: Singurătate.

15. Corespondența Nimănui

Stropi de sfaturi,
cad în neantul binefăcător al Sorții.

Poștași de pasiuni,
fără scrisoriile Existenței,
se reped haotic să ducă corespondența Nimănui.

Doar aripi de Uitare,
mai brăzdează cerul Cuvintelor,
prăbușindu-se mai apoi,
în propriul lor sine.

Clopotele care și-au pierdut sunetele,
privesc nedumerite,
la mulțimile de Zile care se adună,
fără a fi chemate,
de turelele bisericilor Împlinirii,
la porțile Morții.

16. Lupii Așteptărilor

Carnea sfâșiată a orelor,
este tranșată în depozitul Speranței,
pentru a hrăni Teama de Păcatul Originar,
ce devine din ce în ce mai neliniștită.

Lupii flămânzi ai Așteptărilor,
roiesc în haite de Clipe,
peste întinsurile pustiite ale Fericirii,
semănând panică și groază Iluziei Vieții.

Armăsari de vorbe-n vânt,
aleargă veștejiți haotic,
căutând Libertatea,
în deșertul fără de margini al Vieții,
luată în sclavie de Moarte,
încă de la începuturile Vremurilor.

17. Câte

Câtă pace din făina albă a purității,
să fi măcinat lupta dintre Bine și Rău,
la picioarele încă nesfințite,
ale Dumnezeului Fericirii,
încât am ajuns să mâncăm pâinea neagră a Morții?

Câte scântei ale Eternității,
să fi aprins Focul Sacru al Facerii,
dacă aripile de cremene ale Iluziei Vieții,
se sfărâmau neconținut,
la fiecare bătaie de inimă,
a Marelui Creator?

18. A desluși Sensul

Niciodată nu vei zări Adevărul Absolut cu ochii
deschiși,
fiindcă El este Lumina Divină,
ce ne-a dat suflarea Cunoașterii lăuntrice,
a Destinului.

Toate veștile și căile acestei Lumi sunt răstignite de
Moarte în cele din urmă.

Mântuirea este lăcașul Veșniciei făurit magistral de
Instinct.

Acoperă-mi neființa ființei cu Conștientizare spre a
desluși Sensul.

19. Creația Întâmplării Neîntâmplătoare

Energia Primordială a Luminii Divine,
a aprins Focul Sacru al Ființei,
personalizându-i simțirile,
cu cămașa albă de mire,
ce îmbrăca grandios Adevărul Absolut,
pentru a Exista Dumnezeu,
ca Unic Întâmplător al Șansei de A Fi,
propria Sa oglindă în care să se admire,
dar fiind prea Singur,
a spart-o de stâncile Cunoașterii și ale Conștientizării,
iar din cioburile ei s-a desăvârșit Creația,
lăsându-ne nouă pentru totdeauna,
Singurătatea LUI,
pentru a ne întreba mereu,
de ce nu poate exista Adevăr,
fără Cunoaștere sau Conștientizare,
în Iluzia Vieții care ne înveșmântă,
pentru a nu mai fi o Întâmplare Neîntâmplătoare?

20. Cădere de plumb

Coase de plumb smulg fânul întrebărilor,
așezate în căpițele sentimentelor,
cu miros proaspăt de Libertate.

Clopote surde cad în misterele Focului Sacru al Facerii,
topindu-se cu toate sunetele sacre ale Nemuririi,
în creuzetul de Sisif al căilor fără întoarcere,
purtate de caii Păcatelor Originare,
fără potcoave de Noroc.

Rădăcinile amare ale Viitorului,
cad adânc în țărâna unui Trecut al Nimănui.

Doar ploaia spălării de sine mai uneltește haotic,
împotriva cheilor de zâmbete amare,
ce vor să ne deschidă Destinul.

21. Fabriци de Vise

Trestie smulsă din gheața Voinței,
al cărei Foc Sacru ne-a incendiat menirea,
de a mai sta dreptți în vântul fără seamăn al Conștiinței.

Tăceri de clopote ruginite,
ne bântuie urmele Soartei,
ce merg spre topitoriile Destinului,
din care se vor face tunuri financiare,
ce vor trage în Morala unei religii,
care va crede în Mântuire,
chiar și răstignită pe crucea unui obuz,
al Inconștienței.

Fabriци de vise,
angajează doar psihopați ai Clipelor Întunericului,
cu certificate de nori ai zâmbetelor,
închiși în cămășile de forță ale Soartei,
pentru a fi specializați clandestin,
în evoluția Delirului unei Lumi a Deșertăciunii,
unde se scriu doar Biblii de nefericire,
pe genunchii roși de atâtea mătăanii,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănu.

22. Cerurile Facerilor Ruginite

Zori iroșiți de Patimi,
stau la vânzare pe strada amară și săracă a Înțelepciunii.

Potcoave fără noroc,
ne mistuie Cerurile Facerilor Ruginite,
în maternitățile fără de Voință ale Viitorului.

Doar Moartea izbăvitoare a Împlinirii,
ne mai ajută să fim noi înșine.

Spătare fără scaune la cap,
ne sunt servite drept legi,
de busolele care și-au pierdut,
punctele cardinale ale firii.

Deșerturi pline de sângele Uitării,
se deschid în venele pline de infarct ale Fericirii.

23. Anticoncepționale

Lăcomie înghețată-n patimile Mântuitorului.

Jertfă adusă în coșul cu spini,
a regăsirii vremurilor ruginite,
de valurile din zorii remușcărilor.

Clopotele de lut ale Mântuirii,
au devenit noroiul gândurilor,
spre a fi frământate în cărămizi,
folosite la temeliile templelor,
Înstrăinării din Noi,
ce vor deveni,
Viitorul fără de noroc,
pierdut deja la ruleta măsluită a Religiei.

Cruci de lemn,
putrezesc în așteptarea sfinților,
ce par a nu mai fi și părinți,
de când cu moda anticoncepționalelor sentimentale,
din Societatea de Consum a Deșertăciunii.

24. Iluzia Vieții

Trenurile Fericirii,
descărnate de vagoanele dreptății,
merg spre nicăieri,
de când și-au pierdut Gările regăsirii de sine,
la loteria politicii impotenței.

Acarii de vise,
au rămas fără căile ferate ale reușitei,
ruginite mai demult decât Vremea tuturor vremurilor,
în ochiul de cer plumbuit al Soartei,
mai greu decât Cuvântul tuturor cuvintelor,
ce ne-ar fi creat Iluzia Vieții.

25. Vrăjmaș

Jertfe de cristale,
sparte la jocurile Inocenței Infernului,
pentru a clădi măsura Moralei,
celui Vrăjmaș în toate câte sunt,
din sângele nostru,
care încă mai clocotește,
a Paradis pierdut,
dat în patimile Fericirii.

Religii osândite la nedreptate,
respiră în cugetele sleite de atâtea mântuiri forțate,
violuri orchestrate cu evlavie de Marele Maestru,
cocoțat pe cruce la gâturile noastre,
de către interesele meschine,
ale istoriilor de Patimi,
Remușcări, Angoase, Certuri, Lăcomii, Crime, Torturi,
moguli ce încă trăiesc regește,
în Cuvântul cu nume de Religie.

26. Previziune din Trecut

Poduri de cer ale Speranței,
așteaptă pașii Zorilor Fericirii,
în fiecare Noapte,
care nu uită niciodată să frământa,
aluatul Viselor,
din care va dospa pâinea Realității,
atât de amară și indiferentă,
la Dreptatea înfometată,
de atâta trudă zadarnică,
pe meterezele cotidiene ale Banilor.

Melci de Adevăr ce par destoinici,
sunt puși să alerge înaintea Armăsarilor Minciunii,
din Genele noastre,
istovite de atâta Trecut Nedrept,
handicapat,
pe care-l cară în spate,
de dinainte de Facerea Lumii,
pe când atomii lor erau în trupul altor stele,
ale Previziunii.

27. Prioritate

Treptele reci de piatră ale Destinului,
străbat buzele fierbinți de angoasă,
spre a urca spre un Dumnezeu al Norocului,
din care să se încarneze Împlinirea.

Nori de vorbe-n vânt,
bat truda pașilor Voinței,
încercând să-L ascundă pe Cel de Negăsit,
într-o horă a Absurdului.

Torente de remușcări și averse de încercări zadarnice,
vor să spele fața tumefiată a Iluziei Vieții,
care s-a accidentat cu Promisiuni,
nedând prioritate Adevărului.

28. Consumerism

Spasme fierbinți se arcuiesc,
în insomniile podurilor de neliniști,
care ne unesc aspirațiile,
într-o societate satirică și sarcastică,
a preasfântului Ban.

Casele de schimb suferință și trudă,
s-au înmulțit ca Ciupercile Jecmănelii,
pe ploile proștilor,
ale căror pălării,
brodate cu bulinele roșii
ale otravei desfrâului economic,
gata oricând să se surpe la un cutremur,
cu magnitudinea mai mare decât Minciuna,
sunt prea grele pentru a fi depozitate,
în băncile rechinilor de vieți,
dacă nu sunt digerate de Morală și Consumerism.

29. Sensul Dat

Luceferi înghețați,
veghează sărutul Eternității,
din verigheta de amintiri a Clipei,
rămasă tot fată mare,
de la nunta cu Timpul impotent,
în a dăruii omenirii Fericirea.

Ploi Divine hrănesc Iluziile Vieții,
cu noi vise,
spălând ochelarii de cai ai Împlinirilor,
ce par fără hamuri,
dar ținuți legați cât mai strâns,
de politica isterică a Sacrificiului Uman,
mereu cu frânele trase,
la căruțele Adevărului,
ce pare că ar căuta Libertatea,
imposibil de găsit,
fiind ucisă de dinainte de A FI Lumea,
de către Voința, Interesul și Sensul Dat,
de Dumnezeu.

30. Sinceritate

Altare de buze,
fără palmele bătătorite ale Cuvintelor,
învață arta războiului,
de a mânui tronurile rămase pustii,
după ce au fugit regii sfaturilor,
date de politicienii veroși ai Veștilor,
care slăvesc Nonsensul Viitorului,
devenit parlamentar în palatul Absurdului,
unei Lumi care și azi se întreabă,
de unde vine și unde va ajunge.

Cărări bătătorite de istorii,
încă mai așteaptă însingurate,
pașii Mântuirii de noi înșine,
cei înveșmântați cu indiferența Iluziei Vieții,
de a ne deveni sinceritate.

31. Zile lapidate

Zâmbete de cremene,
sparg ferestrele îndoii.

Tălpi de ochi nenăscuți,
calcă în picioare insurecția remușcărilor,
lăsând urme adânci,
pe bisturiul avortului de sfârșit de lume,
dintre Iluzia Vieții și Adevărul Absolut,
care se scurg,
prin sângele Zilelor noastre lapidate,
pe maidanul unor legi,
ale apusurilor din cimitirele de idei,
făcute pentru a sluji,
furtul de sine al Condiției Umane,
cea mai de jos speță a regnului animal,
plină de trufie, minciună, înșelătorie,
scamatorie odioasă,
ce a născut oroarea cu numele de Societate.

32. Trenurile Omeniei

Cele mai multe închisori de Împliniri,
s-au construit în numele Libertății,
unde iobagii de vise,
au dorit să-și omoare,
moartea cotidiană a Deșertăciunii,
care se dorea regina Moralei,
din palatul fără ferestrele înțelegerii și ajutorării,
sau ușile dărnicii și bunăvoinței,
devenit Turn de Fildeș al Prezentului,
fără de Trecut sau Viitor,
fără de Sens,
am devenit noi oamenii,
pierduți în gara Iluziei Vieții,
unde nu mai trage nici un tren al Omeniei,
de atât de multă vreme și vremuri.

33. Spectrul Luminii din Noi

Ulcioarele pașilor pierduți,
stau goale de urmele sufletelor,
în cimitirele pline cu slove de învieri,
ce par că se vând la kilogram,
atât de banale au devenit,
în ochii adevăratelor Ceasuri,
care nu mai vor să bată demult ora exactă,
pentru Nimeni,
știind cât de fals ar suna la urechile Absurdului acestei
Viați.

Și totuși,
nicio scenă a Destinului nu seamănă la indigo cu
cealaltă,
în tot spectrul de roșu – poveste renăscută-n armonia
Universului drept o nouă stea a iubirii,
oranj - căldură a șoaptelor ninse de dor,
galben - simțire a divinului din noi oricât neant l-ar fi
înconjurat,
verde - atunci când speranțele înmuguresc în
primăverile ochilor de lumină ale sufletelor,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

albastru - ocean de vise pe care naufragiem uneori
având mereu un reper în Trecutul care are doar o singură
cale, ceea ce a fost și atât, fără alte opțiuni,
violet – misterul ancestral rupt din trupul Conștiinței
Universale și dat nouă spre Mântuire pentru A Fi parte
din trupul Lui Dumnezeu.

Este că nu mai suntem singuri niciodată?

34. Prin venele oraşului

Sângele inerţiei curge prin venele oraşului,
ce pare că pluteşte pe oceanul dezolant al Deşertăciunii.

Câinii vagabonzi ai orelor,
aleargă pe străzile Nimănui,
ce n-au purtat vreodată un nume,
al propriilor naşteri din cenuşa Păcatului Originar.

Pensionari ai cimitirelor de Cuvinte,
îşi aşteaptă tăcuţi renaşterea,
din moartea prin care au venit,
pe Lumea de Apoi a Iluziei Vieţii.

Tineri însemnaţi cu stelele căzătoare ale Absurdului,
pe frunţile involburate de noroiul Existenţei,
mai cred că pot face curăţenie,
în pieţele unde se negociază Vieţi la kilogram,
mai tinere sau mai bătrâne,
depinde de preţul Destinului,
ce stă cu picioarele Moralei în mocirlă,
până dincolo de gleznele Accidentului de A FI.

35. Ratarea Supremă a Lui Dumnezeu

Zodiile care au pierdut totul la ruleta Existenței,
vor să se sinucidă,
neștiind că astfel își vor ucide propria Moarte,
pe care o doresc dincolo de condiția umană,
fără umanismul creat pentru a fi,
moneda devalorizată de schimb,
a Jertfei unui Eveniment Primordial,
care ne-a Contemplat,
pentru a fi și altcineva înfrânt,
în afară de Dumnezeu,
care era până atunci Ratarea Supremă,
a însingurării și frustrării,
pe care le-am luat asupra noastră,
prin Păcatul Originar.

Și astfel,
Florile de câmp ale bătăliilor din noi înșine,
au devenit preferatele religiilor.

36. Desfrâu lumesc

Scoarța groasă de pe obrazul copacului Omeniri,
a început să putrezească de când ne-am luat asupra
noastră,
Vina de a exista.

Truda sufletelor de vise,
a ajuns să fie închinată unei sfințenii a Nimănu,
care nu și-a plătit niciodată taxele Vieții,
celor care au poleit-o cu aurul divinității perfecțiunii,
după ce i-au șters picioarele,
pline de murdăria intestinală a luptelor pentru putere.

Icoane de patimi,
care plâng sau își varsă plămânii,
lipsiți de aerul Libertății,
ne privesc triste,
din spatele sticlei murdare și sparte,
a dorințelor noastre,
devenite personaje mistice,
în paginile unei Biblii a Desfrâului lumesc.

37. Coșmarul Iluziei Vieții

A conștientiza,
înseamnă a clădi un Univers care-ți aparține,
a fi alături de un Dumnezeu,
care este Străinul din Tine,
pe care n-ai să-L cunoști cu adevărat niciodată.

Fără un alter ego al nostru,
nu am putea da valoare Existenței,
Binele nu ar mai avea Răul său iar Răul,
Binele său.

Iar toate câte sunt au fost și vor mai fi,
s-ar fi topit în ceața Morții de Dincolo de Lume,
dacă n-am purta cu noi Neînțeleșul Păcatului Originar,
necesar, inalienabil și indivizibil cu viețile noastre,
sortite Coșmarului Iluziei Vieții.

38. La Masa Tăcerii

Care de foc ne duc Viețile aprinse,
de limbile încinse ale religiilor,
spre Paradisul Flăcărilor,
plin de remușcări și resentimente,
născute sau nenăscute,
dar toate contemplate o singură dată,
de Marele Creator și Unic Întâmplător,
la Masa Tăcerii celui mai puternic Strigăt: Exist!

Ninsori reci de întrebări,
se aștern peste zăpezile murdare ale Istoriei,
așteptând tăcute lamele de oțel ale Apocalipsei,
ce vor dezvălui orizonturile sângerei,
din marile războaie ale firii,
de a avea propria natură umană,
a decăderii și ascensiunii,
Morții din fiecare.

39. Fluviul Destinului

Piruetă de cristal,
se sparg pe gheața simțămintelor,
trasând dărele șanțurilor,
prin care se va scurge în continuare,
Fluviul Destinului.

Balerine grațioase de Vorbe Goale,
ne arată frumusețea nudă a corpului Condiției Umane,
cu rochia plăcerilor ridicată,
în văzul atâtor ochi ai Adevărilor,
oripilate de prostul gust, impertinența, meschinăria și
obscenitatea lor.

Aplauzele puternice de foc ale Imposturii,
fardate cu mârłănie,
topesc frigul de pe buzele obraznice ale Minciunilor,
aducând ploaia binefăcătoare a Deșertăciunii,
care va spăla cu propria ei vanitate,
frumusețea trecătoare a Iluziei Vieții,
lăsând într-o zi,
scena pustie,
la porțile cimitirelor Uitării.

40. Străzile Pașilor Putrezi

Pieți dezgustătoare dar degustătoare,
de armonii ale Vanității,
se înșiră lacome pe străzile Pașilor Putrezi,
ce merg convinși că vor învinge Absurdul,
neștiind că din toate căile sperate,
nu există decât una singură,
lăsată de Dumnezeu Trecutului,
aceea care duce spre Viitorul Nimănu.

Porți de plăceri cu felinare roșii,
și lacăte măsluite de Noroc,
ce par a se deschide oriunde,
în inima Mântuitorului de orgii,
care este Banul,
ne curg prin blestemele sângelui,
spre a fi plătite de Zilele haine,
cu banii Clipelor drămuți cu zgârcenie,
de propriile noastre Vieți,
ce se vor dovedi mai obscene,
decât Moartea.

41. Dumnezeu, Sens și Mântuire

Corbii voinței desfrâului,
se rotesc amenințător,
peste Puritatea și Înțelepciunea,
ce zace în mormântul eternității Clipei,
pentru care existăm ca ființă,
ce-și calcă propria Moarte,
în picioarele Destinului.

Doar personalizarea gândului ce a clădit Lumea,
va putea să ne clădească Nemurirea,
pe aleile fără de sfârșit ale Vieții de Apoi,
pietruite cu Păcatele Originare,
înghețate, de fărădelegile Mântuirii,
al cărei Sens am devenit pentru Dumnezeu.

42. Nocturnă

Luceferi de miresme încolțesc în fânul pasiunilor.

Colții de cer sfâșie carnea orizonturilor de speranțe.

Copitele nepotcovite ale viselor,
nu mai pot pierde nimic,
nici măcar norocul chior,
al unor potcoave ruginite în praful Zilelor.

Zmeele de lumină ale Fericirii,
stau legate cu lanțurile urii,
de fântâna fără Apa Vieții,
ce-și plânge cumpăna pierdută a remușcărilor.

E atâta linște,
în zbuciumul nopții sfârșitului de lume,
din inima cu sângele iubirii uscat,
pe gardul dintre mine și ochii tăi.

43. Lespezi sparte

Plouă cu orizonturi de Lumină Divină,
peste bolta sufletului de început de lume a eternității
Clipei.

Muguri de vise încolțesc străzile pustii de sentimente.

Pașii grei de plumb ai norilor lasă urme de smoală pe
porțile larg deschise ale cimitirelor de Speranțe.

Lespezi sparte în cioburi de Adevăr străjuiesc
mormintele Iubirii, răsfirate printre coroanele de flori
veștejite ale trecutului.

Care funerare de dor vin neconținut, aducând noi Patimi
ce-au sfârșit la ruleta funeabră a unui Noroc meschin.

44. Ora Exactă

Berze ce nu aduc copiii viselor,
își fac loc de veci în cuibul Nimănu.

Gheare de argumente smulg carnea lacurilor de sudoare
ale Voinței.

Acoperișurile urii sparg cu tărie orizonturile Liniștii,
acoperite cu pene pierdute,
din aripile ce n-au cunoscut niciodată zborul regăsirii.

Nostalgii reci își irosesc pașii prin cimitirele
Amințirilor.

Regii Orologiilor ruginite și stricate ale Adevărilor,
vor să afle ora exactă a Viitorului,
fără a reuși să urnească limbile de lemn ale Moralei,
ce au rămas înțepenite în dreptul Ceasului Morții.

45. Lenevie

Florile de gheață ale inimii se vând în buchete pe taraba
Maternității de Așteptări.

Viori de neîncrederi își caută arcușurile pasiunilor
pierdute,
pentru a cânta sonata Nostalgiei la concertul unei
Întâlniri.

Iarba răsăritului plânge cu lacrimi de rouă la pieptul
Zilei.

Insecte de vorbe grele se cațără încet dar sigur pe
obrazul Argumentului.

Libelule de idei sprintene zboară în zig-zag printre
rădăcinile Liniștilor ce par a-și uita pământul natal.

Doar câinii Adevărilor mai moțăiesc a lenevie de
Întrebări.

46. Viitor Pierdut

Lebedele Veșniciei,
își arcuiesc,
însetate,
pe lacul Morții,
gâturile pasiunilor,
în care ar dori să abunde Apa Vieții.

Nici o rafală din Vântul Destinului,
nu se mai abate asupra Șansei.

Doar stelele căzătoare ale Speranței,
mai luminează cerul gândurilor de smoală încinsă,
pentru asfaltul rece și negru al Adevărului.

Valuri de resentimente ce nu-și vor afla niciodată
țărmurile regăsirii,
se sparg în vârtoarea unui Timp ce și-a pierdut mai
demult decât Vremea, Viitorul.

47. Cearcăne

Câinii Realității păzesc cu strășnicie Durerea.

Oase albite de ură străjuiesc catedralele Ajutorului
Divin.

Dinți căzuți de neputință pavează drumul Foamei de
Adevăr.

Amarnice poduri de sentimente surpate vor să unească
Destine înecate în vâltorile Apei Vieții.

Calești de cearcăne ce duc Speranțe apar la ochii aprinși
de dor ai Lunii.

În rest doar Iluzia Vieții se mai întreabă de ce existăm?

48. Sinuciderea Libertății

Libertatea vrea să-și scrie motivele sinuciderii într-o epistolă de adio.

Mai întâi pătează hârtia Inocenței cu o lacrimă de Realitate,
în care-și moaie stiloul Absurdului.

Privește la literele tremurânde ale Existenței cum se
aștern gârbovite de Moarte, din ce în ce mai grele.

Caută un Sens și întreabă Neantul dar acesta nu poate
să-i răspundă.

Atunci ridică fruntea către Dumnezeuul care-i spune să
accepte Deșertăciunea Lumii.

Pe dată se răzgândește.
Nu mai avea rost să moară fiindcă realizase,
că nici măcar nu a existat vreodată.

49. Bordelul Politicilor

Verbe aruncate la gunoiul gândirii,
aprend remuşcăile Istoriei,
într-o avalanşă de revoluţii ale Clipelor,
care-şi cer dreptul la Eternitate.

Lozinci demult apuse,
strălucesc în răsăritul messianic al Amintirii,
care-şi construieşte Casa Nemuririi,
peste drumul plin de oase existenţiale,
aruncate la întâmplare de potenţaii momentului,
unde se află Bordelul Politicilor Pacifiste sau
Războinice.

50. Boală Molipsitoare

Trupuri descompuse de Cuvinte,
zac inconștiente pe iarba necosită a Clipelor,
ucise de neastâmpărul Timpului Pierdut,
în propriul Trecut.

Voci neauzite de Nimeni,
stau spânzurate în Voința Lui Dumnezeu,
de a mântui Absurdul Lumii,
ce n-a fost niciodată dus la biserică.

Preoți ai Deșertăciunii se roagă Viitorului,
să mai dea o șansă Vieții,
răpusă de boala molipsitoare a Adevărului Absolut,
primită de la Moarte.

51. Penele Clipelor de Plumb

Pete de culoare sentimentală,
aripi albe de înger,
își spală penele Clipelor de Plumb,
pătate de compromisurile făcute cu Iluzia Vieții,
din inima norilor de vise ce par a Nimănu.

Țărmuri roase de invidiile valurilor de lăcomie,
corăbii epuizate se ivesc aievea,
pe oceanele Îndoiei,
secate de asprimea Realității,
cu Visele ce par mereu pretențioase,
ale Vieților.

52. Aplauzele Banilor

Pianul inimii pierdute pe fluviile sângelui unui apus din
privirea Lui Dumnezeu,
pare că și-a pierdut notele crezului pentru totdeauna,
și cântă fals alături de vioara simțămintelor fără
strunele Fericirii,
un concert al Condiției Umane,
unde Soarta stă în loja remușcărilor iar Viața pe primele
scaune ale Decepției.

Aplauzele Banilor zornăie în sala Creației,
iar primadona pe nume de Iluzia Vieții,
va recita o arie din țărâna trecătoare a corpului
omenesc,
ce va produce cât mai mulți viermi de idei la hectar,
în mormintele tenebroase ale Societății de Consum.

53. Bârfe

La întâlnirile onomastice ale Patimilor participă și
Deșertăciunea,
îmbrăcată în costumul de gală al Morții,
mare principesă peste tărâmurile fără de suflet ale
Vieții.

Corbii negri ai Îndoielilor stau la pândă,
rotindu-se deasupra Fericirii ajunsă la ultimele puteri,
în lacrima ochilor cu ochelari de cal,
ce văd doar drumul fără de ocolișuri sau alte devieri,
al Trecutului,
ce nici măcar nu poate fi schimbat,
din costumul său ros de sudoarea frunților de dor ale
Viselor,
trecute demult de prima tinerețe,
bârfite de unii că ar fi chiar Amintiri.

54. Trifoi fără Foi

Rădăcinile vulturilor Lăcomiei,
își ascut ghearele în țărâna plină de trupuri mutilate ale
Vremelniciilor,
regăsite în cimitirele fără nume ale Pasiunilor.

Ogari hoinari ai certurilor,
aleargă spre nicăieri în cursele Promovărilor,
de a deveni conducători ai Deșertăciunilor.

Trifoiul fără foi dar înfoiat,
ales în campanile electorale ale Minciunii,
drept mare conducător,
al națiunii sale de pe toate pajiștile ipocriziei,
comandă o coasă îndeajuns de ascuțită,
pentru toți compatrioții săi,
condamnați de Toamnă la condiția de a deveni Fân,
sperând că va reuși în cele din urmă,
să conducă vacile grase cu nume de Bănci,
în burțile cărora va sta întregul lui popor.

55. Politica și Religia

Nota de plată a Vieții este Moartea,
în crâșma ordinară cu nume de Societate,
la mesele căreia beau fără limită din licoarea
Absurdului,
toți borfașii care ne plătesc în monedele Iluziilor Vieții,
avându-l în capul mesei pe Destin alături de Creație și
Minciuna care se dă Adevăr.

E frig, dar crâșmarul Legilor pare că nu simte,
fiindcă s-a acoperit cu blana groasă și călduroasă a
Moralei,
gata oricând să se jure că ea nu a înșelat pe nimeni
niciodată,
până când din întâmplare,
intră cele două prostituate ale casei,
Politica și Religia,
alături de bătrânul Război.

56. Zorii Luminii Divine

Oaze de Timp înghesuite în spațiul lacustru al unei
Lacrimi,
se ivesc din deșertul nemărginit al Amintirii.

Cioburi de remușcări taie carnea pașilor pierduți printre
mormintele Clipelor.

Dune din nisipul fărădelegilor Iluziei Vieții sunt
spulberate peste trupul ars al Fericirii, acoperindu-i
virtuțile cu Uitare.

Scorpionii sângerii ai apusului vor să-și înfigă acele
veninoase până și în stelele nopții din inimile însingurate
care încă mai așteaptă Zorii Luminii Divine.

57. Fluviul Secat al Creației

Valuri de sudoare îneacă muncile viselor ce se vor
sfârși în palmile bătătorite ale Zilei.

Șantiere de Promisiuni sunt gata să-și deschidă larg
porțile Iluziilor Vieții.

Avortoni de Clipe se plimbă pe spatele gârbovit al
Orizontului, vrând să-l determine să părăsească pentru
totdeauna privirile Dorinței.

Cafeaua măcinată a întrebărilor fierbe în oala cu
răspunsuri sparte de cioburile deznădejdi.

Fluviul secat al Creației și-a schimbat cursul valutar,
îndreptându-se spre cimitirele bancare ale Absurdului.

58. E coadă mare la cimitir

Coroane de sentimente, funerare, veștejite,
stau aruncate în brațele ochilor de ocean,
în care-mi înotam Libertatea,
de A Fi cer de vise și împliniri,
unit cu țărâna Zilelor de Lumină Divină.

Greierii Împlinirii cântă aria Toamnei.

E coadă mare la Cimitirul Viitorului,
s-ar zvoni că se dau locuri de veci,
pentru eternitățile Clipelor din noi,
dar Dumnezeu ne privește,
zâmbind ironic și răutăcios,
de la tejgheaua Iluziei Vieții,
spunându-ne că nici vorbă de așa ceva.

59. Consumerismul Iluziei Vieții

În Religie a fi fericit înseamnă,
a te supune necondiționat,
iar în Morală,
condiționat,
de cărămizile depuse la soclul,
Catedralelor Bancare ale Interesului.

Fumuri de Cuvinte risipite în zările clișeelor Lăcomiei,
amintesc de Sensurile Sacre,
care le-ar fi putut crea trupurile lor de Înțeleșuri,
acum cenușă a Deșertăciunii,
spulberată de vânturile Deznădejdi.

Ramuri de măslin rupte la tălpile Creației,
ne învață arta războiului cu Străinul din fiecare om,
care ar fi trebuit să nască,
adevăratul Umanism,
nu Consumerismul Iluziei Vieții.

60. Cununia Orelor cu Timpul

Agrafe de foc,
prinse-n părul aranjat de cununie al Orelor,
cu neprietenosul și arțăgosul Timp cernit,
dator întreaga lui viață,
Morții,
pentru curajul pe care l-a avut,
când și-a dorit să-și cumpere Eternitatea,
care l-a ruinat,
lăsându-l să curgă la nesfârșit,
ca lacrimă,
pe obrazul Deșertăciunii propriilor Zori,
în care credea că nu se vor sfârși niciodată,
ajungând azi să moară etern,
zi de zi,
ceas de ceas,
clepsidră pe clepsidră,
dangăt cu dangăt,
în orologiile grele și stricate,
ale Iluziei Vieții.

61. Daltele de oțel ale Clipelor

Roțile de granit ale Zilei,
se prăvălesc greoi spre Apusul Amintirii,
spălate de apele de plumb ale Iluziei Vieții,
pe drumul fără de întoarcere al Morții.

Daltele de oțel ale Clipelor,
vor să le sculpteze trăirile,
dar focul sacru al scânteilor pline de Pasiuni,
le aprinde rotirea,
incendii ce par zadarnice,
primenesc jarul Viitorului,
pe care se va sfârși mereu Trecutul,
hrănind cu cenușa sa,
Nemurirea.

62. Străinul din Om

Sprâncenele întrebărilor stau încruntate,
privind în depărtare norii reci și gri ai Adevărului,
ce vor să le ude rădăcinile,
cu sudoarea Evenimentului Primordial,
spre a renaște,
zeități de vise în palatul înghețat al Cunoașterii.

Săniile de griji trase de caii somnului,
trec agale peste lacul încremenit al Întâmplărilor,
pregătite de a personifica Existența,
la sânul Străinului din Om.

Aripile gândirii par deschise,
oricăror porți ale Mântuirii,
de Păcatele donate drept moștenire,
de Dumnezeu, Creației,
prea săracă să nu le accepte,
spre binele și răul Omenirii,
având nevoie de toate cele care sunt și vor mai fi,
crime, jafuri, războaie și alte fărâdelegi,
alături de iubiri, puritate sinceritate și frumusețe,
dar mai ales de Pacea cu Înstrăinarea de Noi Înșine.

63. Stafii Bogate

Averi de zaruri aruncate haotic în mocirla Viitorului.

Bănci pe care se odihnesc oasele albite ale avarilor
miliardari de Clipe,
morți mai demult decât Vremea tuturor Vremurilor,
pe lespezile lor funerare există doar un nume,
scrijelit de conturile grase ale Absurdului,
în amintirea derizorie a unei posterități,
pentru care valoarea înseamnă,
Moștenirea Iluziei Vieții.

Stafii bogate în Cimitire de Zile,
și guri hulpave de Realități triste,
cu măselele Sentimentelor stricate,
strigă haotic în Ospiciul Libertăților de Sine,
Dreptate pentru toți bogații de Zădărnicii
și legi stricte pentru săracii în Minciuni.

Ne amărăsc și acum,
traitul de dincolo de Lume,
dictând legi și principii după moralitatea lor imorală,
care proslăvește jaful de suflete pierdute,
la ruleta Destinului,
unei Societăți de Consum angoasată,
căzută în deriva propriei sale Creații,
Aberația.

64. Nemurire Spartă

Dincolo de Viața de Apoi,
va mai fi Infernul actual,
plin de Dorințe și Angoase,
rupt de Ploile Realității,
ce ne spală Moartea?

Caii Societății vor mai trage după ei,
trăsura Viciilor putrezită de atâtea Speranțe?

Întro seară de iarnă sentimentală,
vom mai avea focul Iubirii,
care să ne încălzească Misterul Facerii?

Cimitirele de Vise mai cred în Viață?

Oase singuratice de Adevăruri,
se ascund în mormintele de Ceață,
ale Destinului,
care și-au spart ceasul Existenței,
de capul Iluziei Vieții,
atunci când și-au dorit Nemurirea.

65. Pașii Nemuririi

Mai putem să credem în cioburile de Speranță,
ale pașilor Nemuririi?

Rupți de asfaltul de plumb greu ai gândurilor,
unei Inimi,
ce tresaltă la numele Adevărului,
unor Iluzii ale Vieții ochilor răsăriți,
din Roua Amintirilor,
Adolescenței?

Sânge supt din mărturiile Izvoarelor de Mătăanii,
care nu-și mai găsesc Idolul,
rupt din ziarele Vremurilor,
scoase de ploile Lacrimilor abătute,
pe obrazul Nimănui.

Doar pașii putreziți ai Sentimentelor,
ne mai calcă Speranțele,
de a fi liberi de noi înșine,
într-o lume a Nimănui.

66. Foame de noi înșine

Frunze de lacrimi veștejite în ochii Toamnei din inimi,
duse de vânturile Existenței spre covoarele ruginite ale
Amintirilor,
călcate de pașii însingurați ai Dumnezeuului unor
Pasiuni,
ce nu-și găsesc locul la adresa dată de către Destin,
Întâlnirii.

Ploi reci de sfârșit de lume spală neconținut Apocalipsa
Întrebărilor,
care se scurg în șuvoaie de Neliniști,
prin ridurile Uitării de pe fruntea Regăsirii.

Vraci de vise cu ierburi putrezite de dor,
stau la ferestrele Zilelor în așteptarea noilor boli ale
Creației,
sperând la câțiva arginți de realizări în plus,
pe masa goală și incendiată de remușcări,
a Foamei de noi înșine.

67. Conștiință de Sine

Pereții amenințători,
ai Catedralelor de Regăsiri,
par a se surpa,
peste toate Întrebările acestei lumi,
de Temeri crucificate,
pe lemnul ud și putred al Dreptății,
ce a intrat în șomaj,
încă de la Facerea Lumii,
dată afară de Adevărul Absolut,
ce nu accepta nici o concesie făcută Vieții,
care s-a vândut Morții pe mai nimic.

Doar ploile reci de Apus mai bântuie Cunoașterea,
înglodată și ea în datorii Existenței,
care și-a construit un adevărat palat al torturilor,
pentru sufletele ce aspiră la adevărata Conștiință de
Sine,
ce nu-și va alunga niciodată propria Înstrăinare,
față de Destin.

68. Pe Lumină

Ochii de Apă ai Vieții,
se rotesc în vârtejuri vrăjite de Lumina Divină,
curgând spre un nou Destin.

Vreascuri din Focul Sacru al Iubirii,
aprind în suflete Nemurirea,
luminând Sensul Existenței.

Vântul cald al Dorinței aduce o boare de Adevăr,
sperat de atât de multă Vreme,
de inimile pașilor ce-au frământat țărâna acestei Lumi,
până au reușit să coacă pâinea viselor la brutăria
stelelor,
fiecăruia dintre noi.

69. La Pescuit

Aripi din stânci pierdute de Dor,
plutesc peste imensitatea de cer senin a Clipei.

Nici un nor de deznădejdi,
pare a nu se arăta pe fruntea Orizontului,
dintre Amintiri și Depărtări,
doar căile ferate ruginite de remușcări,
care și-au pierdut trenurile Regăsirii,
par a aduce ploaia Regretelor,
cu stropii reci de gânduri,
ce vor inunda Privirea Pasiunilor,
până când o vor îneca-o,
îngenuncheată,
în lacul secat al Morții,
străjuit de țărmurile salvatoare ale Iluziei Vieții,
pe care pescuiește Destinul,
în apele tulburi ale Timpului,
Deșertăciunea.

70. Adevărul umilit

Adrese de respirații,
fără nume de străzi ale Trăirilor,
se înșiră pe aleile pietruite cu Clipe reci și tăioase,
de către Soartă,
care sfâșie carnea pașilor din Priviri.

Aerul putred ridică în slăvi Minciuna.

Adevărul înghețat și umilit caută o flacără de inimă,
dar Ceața rece îi stinge orice dorință,
și-l duce în cele din urmă la Moarte,
dar Nimeni nu găsește pentru acesta,
nici măcar un Cimitir al propriilor gânduri.

Patimi de ceară străjuiesc flăcările invidiei,
în lumânările Speranțelor,
ce ar fi trebuit să slujească Credinței.

71. Gunoaie

Resturi de vorbe goale,
sunt ciugulite,
de ciocurile cu felinare roșii,
ale bordelurilor de Cuvinte,
ce nu mai au nimic de spus,
de atât de multă vreme,
în afară de ochii dulci,
ai unui Instinct îmbătrânit și trecut,
al Valorii care și-a pierdut dinții,
în carnea putredă a Desfrâului.

Gunoaie de Clipe așteaptă cuminiți,
să fie ridicate de Iluzia Vieții,
spre a fi recondiționate,
în vreun Destin sinucigaș al Adevărului.

72. Suntem un semn de întrebare

Dacă Dumnezeu ar avea un Dumnezeu al Lui ce i-ar spune acesta despre Creație?

L-ar felicita sau l-ar certa?

De aceea Dumnezeu nu poate avea un superior fiindcă nu poate să riște?

Riscul este doar pentru oameni și Iluzia Vieții lor,
ce pare a fi mereu jucată,
la Loteria Pierzaniei din crâșma Clipelor?

Suntem un etern semn de întrebare din cartea unde
Dumnezeu este mereu semn de carte?

I-ar fi frică să fie în locul nostru?

De noi înșine sau de El însuși?

73. Aripă de pasiuni

Toate florile Zilelor din lume,
par a sta în gâștra ochilor Focului Sacru,
în care te-am întâlnit,
zenit al primăverii ce curgi,
în sângele Adevărului Absolut,
spre a te revărsa în predestinarea,
eternității Clipei.

Aripă de pasiuni zboară peste pâlmele Speranțelor,
ce-nvârt lutul rece și fără suflet,
pe roata olarului clipelor mele,
dându-i suflet și formă,
din țărână, din mocirlă,
la fel ca și Dumnezeu,
dar fără să-mi ceri în schimb,
banii viselor pentru a clădi,
catedralele lăcomiei și absurdului.

74. Tapiseria Destinelor

Zbor de cumpene fără fântâni de Speranțe,
aplauze de Patimi,
din care lipsesc pălmile Împlinirilor,
răsfirate prin părul Zilelor,
pieptănate cu grijă de Nefericire,
după ultima modă a Absurdului,
stau abătute la porțile ferecate ale Iubirii,
ce pare că nu și-a găsit plăcerea,
de a ieși prin lume,
dezinvoltă și câteodată frivolă,
cu răscrucile de drumuri,
pe care înnoadă câteodată,
într-o frumoasă tapiserie a Destinelor.

75. Înțeleșuri

Nu mă pot regăsi în Moarte fiindcă pe pașii fără nume a
Existenței scrie Iluzia Vieții.

Doar ceasurile stricate ale viselor mai pot să-și
înmormânteze cum se cuvine Destinul.

Copacii Adevărului își scot rădăcinile nașterilor de
Religii în afara propriilor catedrale de mistificări.

Doar autostrăzile de Cuvinte,
mai poartă mândre farurile Înțeleșurilor,
ce încă nu și-au găsit un Cimitir al propriilor Creații,
din mine sau tine,
în Dumnezeu.

76. Depărtare de mine

Vreascuri de Cuvinte,
aprinse pe rugul Uitării,
vor să mă înece în vârtejurile Apei Vieții,
ce izvorăște din pașii tăi tăcuți din mine,
ce-mi calcă sufletul,
cu greutatea lor de plumb,
ce pare topit,
de sentimentele pe care ți le port,
pe spatele gârbovit al Clipelor,
ce nu m-au recunoscut niciodată ca fiind,
Dumnezeul care ți-a dat viața,
viselor tale.

Atunci am decis,
să rămân mereu fără partea de trup,
care eram eu în pașii inimii tale,
iubire și frumusețe,
pe care nu te voi vedea vreodată,
fiindcă m-aș fi redescoperit,
eu prin tine,
cel Adevărat,
supus Păcatului de a Exista,
alături de porii gândurilor,
unui Sărut,

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

pe care nu l-ai fi înțeles niciodată,
înotând în lacrimile Trecutului,
obrajilor de griji ai respirației Existenței,
date de Dumnezeuul Speranței,
numai pentru Tine,
Înger de Lumină Divină.

Să nu plângi niciodată,
înaintea lacătelor Soartei,
lacomă de Fericirea ta,
unde voi fi mereu dincolo de Lume,
alături de tine,
ca să te veghez mereu,
Înger de Dor cu aripi grele,
de Depărtarea de mine.

77. A nu descoperi

N-aş putea să mor în ochii râului Destinului,
de corabie fără pânzele Adevărului Absolut,
scufundată în adâncurile Iluziei Vieţii,
care să-mi bată,
 în inimile de catarge ale viselor,
vântul Libertăţii,
în care să-mi spăl,
 Păcatul Originar al Întâlnirii cu Iubirea,
toate Cuvintele grele,
 spuse râului din ochii tăi,
învoluturaţi de sentimente,
ai Clipei care ne-ar fi făcut fericiţi,
incendiindu-ne căpiţele de fân ale sentimentelor,
până când să înţelegem că trebuie să ardem,
fiecare moment al săruturilor,
pentru a nu fi descoperite vreodată,
de noi înşine.

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE

SORIN CERIN - THE ILLUSION OF LIFE